

IDIOTri

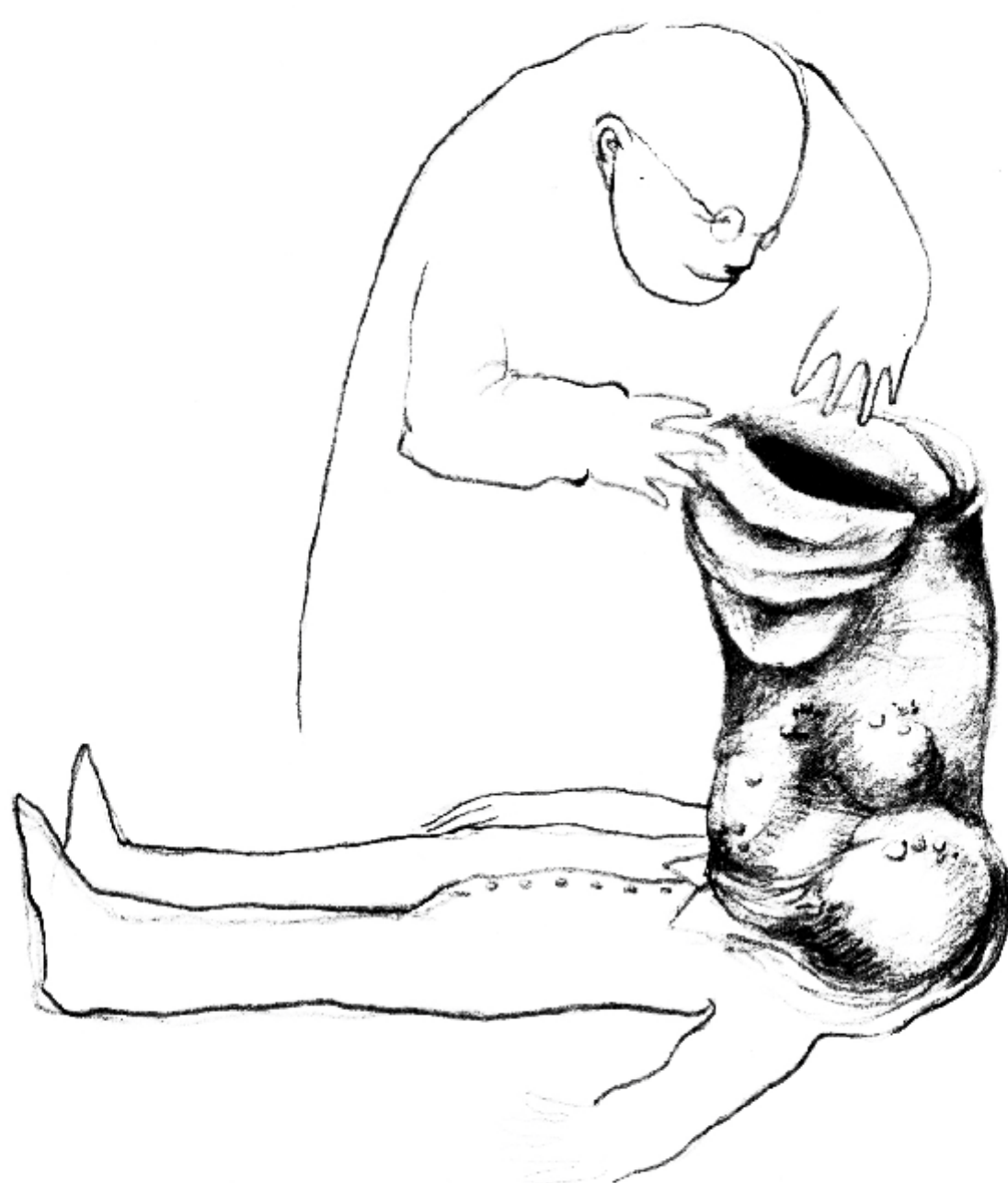
KatjaPerat06
UrošPrah10
KarloHmeljak12
MatejGrčar14
RobertKuret15
KatjaPlut15
JasminB.Frelih16
AnaR.19
AljažTorkar20
PetraKokol21
DejanKoban21
TiborHrsPandur22
NadinaŠtefančič26
SamiAl-Daghistani27
NejcBahor27
GlorjanaVeber28
MichaelThomasTaren29
Pismabralcev30

Idiot 3 je priloga junijske številke Tribune Junij 2010

Urednik Tibor Hrs Pandur Uredniški odbor Uroš Prah, Jasmin B. Frelih, Katja Perat, Nadina Štefančič
Naslovnica Tibor Hrs Pandur Risbe Luka Uršič, Mohor Kejžar(17) Oblikovanje Blaž Krump Lektura Nadina
Štefančič Tisk SET, 10.000 izvodov Na spletu <http://id.iot.si> ISSN 1855 - 7481

Creative Commons Priznanje avtorstva / Nekomercialno / Brez predelav

IDILOGIJA

Čeprav tudi upor in obup prej ali slej najdeta oder, kjer se pre-data; čeprav kar je napisano, sporočeno, preglašeno ali proglašeno za lepo, tvega preobrazbo v distrakcijo navzlic resničnosti aktualnih zločinov; trgu in svetu, ki je nepreklicno vdrl v nas, odmahnemo: »Kva je?«

Naš eksperiment dejansko služi soočanju z nami. Uspel bo, če nas bo naše delo pripeljalo bližje k delu kot poslanstvu in praznovanju.

Kaj je naloga umetnosti? Premikat z lepoto.

Kaj je revolucija? Nardit *network* iz sistema.

20. stoletje nas je naučilo, da lep stavek ne bo nikoli spremenil družbenih mehanizmov. To ni njegova naloga. Njega naloga je, da ne vemo, kaj vse lahko sproži. Hoče bit soočenje tukaj in zdaj, ne glede na kar pride. »Zato je vsak epileptičen napad stik z neskončnostjo. To pomeni stati onkraj časa. Idiotovo prekletstvo in hkrati sreča je, da vsakič znova stopi onkraj in potem spet nazaj.« Z violino proti bazuki. Kar pa ne pomeni, da ni treba ilustrirat, zlinkat in demonstrirat, da se jezik lahko (de)montira v lepše stvari, kot je reklama *and the state of the world in general*.

Onstran pesimizma ali optimizma ob kontemplaciji realizacije življenja na principu igre moram predpostaviti, da lahko (vsaj v trenutku svojega delovanja), če že ne spremenim, vsaj vplivam. Če tega zapisa ne enačim z dejanjem, plesom in poročanjem, ga ne morem zapisat. Moram verjet, da lahko zapis prenese, napolni, pretrese. Vsak zapis je avtonomna cona, ki se z vsakim branjem nadgradi in rekonstituira nekje drugje. Nobena avtonomna cona ni stalna, ni fiksna. Odpre prostor, kjer lahko »jezik« deluje kot tak. Ne govori samo sebe, ampak možgane v akciji, ki filtrirajo jezik. Je vedno drugje, se konstantno množi v tisoč različnih možganov: življenje akumulirano do take mere, da postane Predstava. In vsaka pred-stava kocka s pogledom.

Čim se zapletem s krilaticami, kot sta »angažirana umetnost« in »družbeno-kritična umetnost«, se zapletem, ker jo enačim v samo eno funkcijo in jo podredim tendenci zunaj nje. Redko se vpraša: angažirana od koga in za kaj? Od življenja? Za svobodo in praznovanje tega giba črte? Za avtorja? Za ponižane in razžaljene? Za lastno avtonomijo? Reklame nihče ne imenuje »angažirane«, čeprav je angažirana v ohranjanje in reprodukcijo obstoječih odnosov. Medtem ko izgleda, da se umetnost angažira za odprto, nefiksno, večznačno in da njena funkcija mora ostati nedoločljiva in nujno neizračunljiva kopulacija z bralko/cem, se lahko njeno nanašanje na konkretno kmalu spremeni v masturbacijo s silabičnimi izvržki in kot vsi diskurzi samo na reafirmacijo sebe kot diskurza. Obe skrajnosti sta težko sprejemljivi: umetnost zaradi umetnosti ali umetnost v službi

česar in kogarkoli.

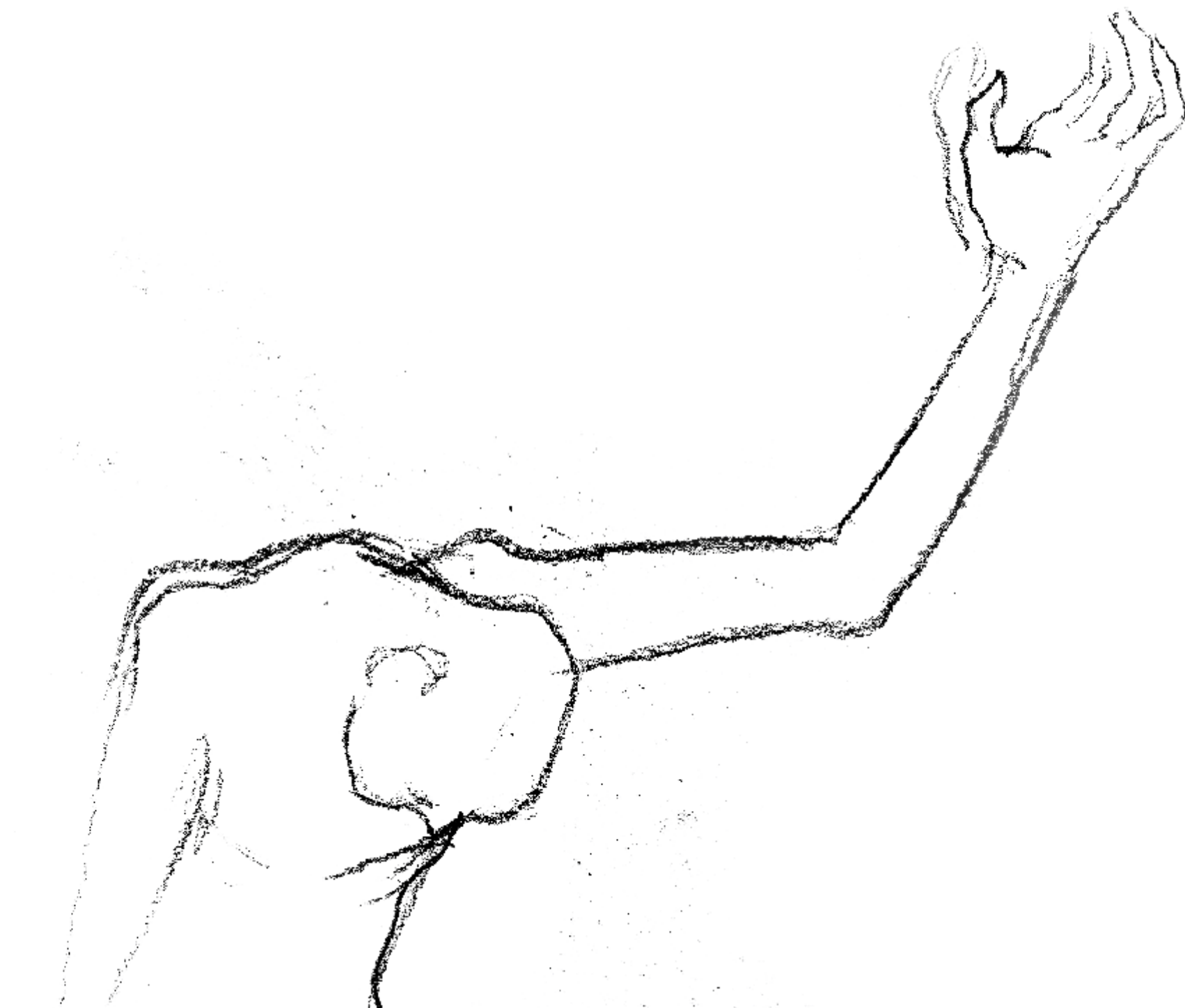
Kot pravi Alan Moore, je »vsaka oblika umetnosti propaganda za določeno stanje zavesti.«¹ In kdo si drzne določiti za vse večne čase, katero stanje stanje zavesti je v danem trenutku za specifičnega človeka »revolucionarno«? »Revolucije«, ki jih potrebujemo na različnih točkah življenja, so popolnoma različne. In večina njih skozi umetnost sploh ni dosegljivih. Lenina naj bi zgodba Čehova napolnila z žarom upora, medtem ko v nekom drugem lahko sproži samo dolgčas.

Poudarek na izhodišču, da je poezija nekaj, kar se mora razložiti ali interpretirati, se mi zdi problematična. Če ni poezija trenutek branja ali slušanja, prav to doživetje, ta dogodek, ki je neubesedljiv in recimo celo popoln kot ta trenutek, potem to ni več poezija, ampak je interpretacija poezije s specifičnega zornega kota in sinteza poezije na podlagi nečesa drugega in ne več poezija. Je sploh smiselno govoriti o poeziji? Ne pišejo pesniki poezije ali skladatelji glasbe, ker lahko samo, če govoriš poezijo, edino poveš nekaj o Poeziji? Bi pisatelj pisal, če ne bi verjel, da je to, kar predstavlja, že specifična totaliteta odprta in zaključena hkrati, prav zato, ker je del vsega kar je, od vsega neločljiva in neskončno nepredvidljiva?

Osvobajanje črk, zvokov, linij v moderni umetnosti je poskus osvoboditve od enosmernih interpretacij ideologije, ki jo vedno preinterpretira in uporabi v svoje namene: kanonizacije v učni program, vzpostavitev narodne identitete in ostale banalizacije. (Osvobajanje teksta od masovne manipulacije je zgodovina moderne umetnosti.) Oziroma raje: specifično šifriranje stanja, iz katerega se tekst piše, da bi se (vsaj med branjem) zaščitil pred manipulacijo ali enoznačno interpretacijo. Cilj poezije je bil zato upor. Dekonstrukcija »samoumevne« logike jezika. Vsaj na papirju. Mallarmé je bil terorist. Kdor obvlada jezik, obvlada svet. John Cage. Snemamo tišino, ker ni tišine. Sem smo prišli. Naključje vlada. Ta bela stran. Moj zid. Moja reka ...

Da družba lahko deluje, mora vsaki besedi pritrditi svoj enoznačen pomen. Enako naredi s hojo. Če nekdo pleše po ulici, je to čudno. Ker umetnost podredi vso misel svobodi in praznovanju giba, lahko zanika vsiljene enoznačne strukture. »Praznuje, da ne poseduje ničesar.« In dela trenutek v gib. (De)konstruira enoznačen pomen v večznačno, odprto, neskončno. Skrči vso zaznavo, vso zavest na tukaj in zdaj. Praznuje misterij, da ne veš točno, od kod si in ne veš, kam greš. Ostalo je govorjenje o poeziji in nikoli poezija.

Dobro, nekdo se prelije, kolikor se lahko prefiltrira v črte, črke ali zvoke. Lahko govori o vsem možnem, lahko kritizira, uči, prepričuje, analizira ali psuje, lahko z aktom vpraša: čigave so stene? In posledično: čigavo je karkoli? Lahko ustvari

vrednost, tako da pokaže, da je vsaka vrednost pridana, skonstruirana, izmišljena vrednost. Ampak če te s svojo tehniko kot subtilna ali divja glasba ne navduši in odnese v tok, da te spomni, da delaš ali nardiš svoja dejanja v stičišče veselja, potem spodleti, ne stke toka, ne prenese ...

Stanje posredovano z(a) jezikom je prenos pogleda skoz ritem in pomen. »Nadgradnja aparata« je dokaz in potrditev. Lahkotnost, ko spoznaš, da nisi to, kar pišeš, da nobena beseda ne bo nadomestila stika, dotika, dejanja.

Kar je »odkril« O´Hara, je bila potrditev tega, kar že vemo. Pozicija, iz katere pišeš - je, kar pišeš: vedet, da to pošiljaš točno nekomu (po logiki, ki je bolj prepričanje kot dejstvo) povzroči, da pravzaprav pišeš vsem. Ne moreš pisat, ne da bi pisal nekomu (tudi brezoblični masi tihe večine - kar je najhuje). Zato moraš vedno pisat točno nekomu. Doseč verbalni ekvivalent dotika preko medija, ki se trudi izničit Razdaljo ...

Ni nujno, da sporočilo ne doseže prejemnika. Sigurno se kdaj zgodi, da sprejmeš pismo »popolnoma« in kar sklepam, da ti povzroči, vem, da ti povzroči, kar sklepam po tvoji reakciji, čeprav je tam še marsikaj več, kar ne vidim, kar omogoča slepoto kot nujnost lepote; drugače ti ne bi pisal. In v sanjah ali zunaj njih, naredim, da se dotaknem ... Zazdelo se mi je, da je umetnost, komu pišeš. Da je to tisto, od kod pišeš. Pred kaj in kako. Z odločitvijo do kod se izbereš sleč. Če pišeš brezoblični masi tihe večine, pač pišeš nikomur. Če pa pišeš točno nekomu, mogoče lahko dosežeš ekvivalent čistosti pisma ali (po)govora ...

Skratka

Poezija ni masturbacija v eter

Je pismo točno nekomu

Tebi

II.

Lahko pa molčiš, pustiš praznino, da raste sramota in je ne napolniš, ampak ker ne veš, koga lahko napolni ... polniš ...

We are faced once again, as many before us, with the complexities and difficulties of trying to live and give a voice, for to give a voice can create a man.

Ko nekaj zelo zelo intimnega postane javno: postane eksplozivno. Ampak nič bolj kot eksplozija dobro narjenega stavka v možganih nekoga. Vse, kar postane, je zgodba med zgodbami. Če jo gledam od zunaj. Ločeno od trenutka stika je samo dokument, artefakt from the quest to be now. »Or to be known now«. A zraven

nekje lebdi tisti nepredvidljivi X vsake transmisije. Mogoče je največ, kar lahko pisanje naredi, da vključi vase kritiko sodobnosti, dominantnega sistema reprezentacije, tako kot kritiko samega sebe ...

Lahko spridiga reklamacijo pravice ustvarjat situacije, relacije in realizacije gledanja (ki si jo prilaščajo izključno zase nad-rejeni, ki matirajo prihodnost na šahovnici, kar je ostalo od sveta) Lahko pridiga, da je cilj doseč stanje, kjer ima vsak pravico do kvalitetnega razpolaganja s svojim časom in produkcijo energije² Lahko pridiga umetnost kot reorganizacijo življenja, ki jo določamo sami, ki nam ni vsiljena kot modificirana hrana, države ali birokracija in pogojena s slepo akumulacijo kapitala slepih poveljnikov zaprtih v svoje trdnjave daleč nad nami. Lahko razkrinka njihov jezik, ki ni nič drugega kot jezik *fuelled by an illusion of power, backed up by military force, fear and violence*. Lahko pridiga, da nas divja glasba osvobaja prostora in časa, na neki drugi ravni ... da vidimo jezik kot del telesa, ki se hrani in producira podatke, iztrebke, energijo ...

A zunaj vse ostaja enako lažno, kot je bilo. Slepili smo se, da smo preživeli. Se obdajali z lepimi ljudmi, besedami in stvarmi. Ampak znotraj, globoko odzadaj ne vemo, če pomaga, če reši, mogoče vpliva, ampak ne vemo, če spreminja. Imamo samo lepoto svoje (ne)omejene svobode, ki si jo lahko vzamemo, delimo in izšopamo v praznovanju »dematerializacije nasilja«. Tolažimo se, da soočamo ideologije, demontiramo diskurze, jih razkrinkavamo v farse. Medtem ko edina farsa ostaja način življenja, ki ga ne znamo preobrazit. Soočeni kot mnogi pred nami z utemeljenimi predsodki, da nas ne pobegne nikamor v sistemu, ki se konstantno pretvarja, da je eno in združeno in dobro, medtem ko razpada od znotraj eksponentno s človeštvom gledalcev, ki očigledajo lastno uničenje. Kaj nam je preostalo soočenim z neskončno lepoto vsega, kar bi lahko bilo, nasproti revščini, ki vztraja kot edina izbira vsega, kar je?

*Pustit to tišino drugim
Da nas nadjebejo v dejanjih*

¹ »Predpostavljam, da je vsaka oblika umetnosti lahko propaganda za določeno stanje zavesti. Neizbežno, če slikaš sliko ali pišeš zgodbo delaš propagando, v nekem smislu, za način kako čutiš, način kako misliš ali vidiš svet. Skušaj izraziti svoj pogled na resničnost in življenje in to bo neizbežno politično dejanje - še posebej, če je tvoj pogled na življenje preveč oddaljen od sprejetega.« Alan Moore na (<http://news.infoshop.org/article.php?story=2007alan-moore-interview>)

² »Razpolagati s svojim časom, to rad mislim. Si videl pingvine? Tu in tam se kateri odcepi od nepregledne mase, ki gnezdí na obali, in se odpravi na dolgo pot proti središču celine. V gotovo smrt. Na tem je nekaj veličastnega. Sumim pa, da je to privilegij nekaterih redkih. Ta elitizem mi je v bistvu všeč. Ko enkrat popolnoma sam razpolagaš s svojim časom, si že zunaj njega. To je privilegij. Kot pri budistih. Zato se pa toliko krat reinkarnirajo. Bi se morda porušil kozmični red, če bi kar vsi naenkrat zgrmeli v niravno.«

Katja aPer at

DEKONSTRUIRAJ ME

Jaz sem neka popolnost –
S svojim svobodomiselnim odnosom do resničnosti,
Zlate sanje avantgardistov
Razstavljena identiteta,
Zmagoslavje nekoristne komplikacije,
Dekle, ki se je spremenilo v pralni stroj,
Razkosano telo
Raztreseno po puščavi –
Za to smo se borili,
To je to kraljestvo,
Ki je obračunalo s fašizmom,
Jaz sem vaša zmaga,
Hvala, res,
Tisočkrat hvala,
Ne, ne potrebujem pozornosti,
Popolna, kot sem,
Z vesoljem sva poravnala račune,
Nobenih uslug mi ne dolguje,
Ne, ne potrebujem tvoje ljubezni,
S svojim v samozadostnost zakrinkanim samoljubjem,
Ki trči ob tvoje,
Saj veš, da te ne ljubim,
Popolna, kot sem,
Točno tako je, res,
Natanko tako kot se kaže –
Kaj vam je?
Kdo vas je učil ljubezni,
Kdo vam je rekel,
Da se ljudem, ki dajejo vtis verodostojnosti,
Kar verjame?
Da je, tisto, kar vidite,
Tisto, s čimer lahko razpolagate?
Vsa leta kritike,
Vse razumevanje,
Globina ideologije,
Vi pa kar naravnost –
Če si rekla, je že res,
Hvala, res,
Tisočkrat hvala,
Hvala za trdosrčnost zakrinkano v zaupanje,
Seveda zahtevam pozornost,
Seveda potrebujem ljudi,
Literatura,
Ljubezen moja,
Omogoči mi,
Da brez tveganja raztresem vsa pričakovanja,
Da zahtevam vse,
Česar nikdar ne zahtevam od ljudi,
Zavezana neopazni spodobnosti,
Popolna gospodinja,
Socialna delavka,
Jaz sem neka izmišljena popolnost,
Sem neskončno izmišljenih popolnosti,
Ki zahtevajo neskončno vzdrževanje,
Sem, kar sem,
Sem, kar znam,
Sem, kar sem si izborila,
Sem, od česar se obračam,
Sem, proti čemur sem obrnjena,
Sem, kar mi pripisujete,
Sem, kar neopaženo zdrsne mimo,
Dekonstruiraj me,
To je edina intimna zahteva, ki jo lahko postavim,
Dekonstruiraj me,
Vzemi me iz literature
In me pripravi za ljubezen.

REŠEVANJE BANALNOSTI

Treba se je učiti pri Greenpeaceu –
Od izkušenih ljudi,
Ki lahko zdržijo bližino umirajočih delfinov
In ne odmaknejo pogleda,
Ki znajo preživeti ob nekvašenem kruhu
In nekateri celo brez,
Naučiti se je treba
Organizacije, občutka za skupnost
In brezsramne patetike
Vseh, ki so kdaj kaj rešili.
V svetlobi nad severnim morjem,
S pletenimi kapami s švedskim vzorcem
Širokopleči v napihnjenih puhovkah,
S pravičniškim sijajem v očeh,
Za katerega se vsakič sproti borijo generacije
Javnomnensjskih voditeljev, naravovarstvenikov in lirskih subjektov.
Tvegati in s škarjami za živo mejo
Ponoči, ko spijo mesta z ljudmi, ki jih vsebujejo,
Precvikati ribiške mreže
In vrniti divjini polomljene, preplašene banalnosti,
Ki so jim generacije lovcev odvzele sijaj, ki jim pripada.

PONESREČENE IDENTITETE

Ljudje sedijo doma
In gledajo v računalnike.
Lepo se oblečejo,
Stojijo pred ogledalom,
Pustijo avto doma,
Ker bi radi bili pijani,
Kličejo prijatelje,
Vlagajo trud
In včasih jokajo,
Da bi se počutili bolj upravičene do svojih pesmi.
Potem prirejajo literarne večere,
Na katere nihče ne pride
In včasih kdo pride,
Ampak jim ne verjame.
To so žalostni intelektualci.
Ne zamerite jim,
Ko tiho stokajo, medtem ko se molče vračate z dela
In po nepotrebem mislijo na smrt.
Za njimi so leta samoprevar,
Ki jim nekateri znanstveniki,
Ki ničesar ne razumejo,
Rečejo prihajanje k jeziku –
Ustvarjanje šuma med dvema besedama,
Da luknja, ki ju ločuje,
Ne bi prišla preveč do izraza.
Zaobljubljanje besedi,
Naučeni, da se izmakne stvari,
Ki zabrisana stoji nekje v ozadju
In opominja na nepriljubljenost in slabištvo
Žalostnih intelektualcev.
Mogoče ne veste, o čem govorim,
Vendar bi razumeli, če bi hodili na literarne večere.

SMRT LJUDI BREZ LJUBEZNI

Kdor ima čas in zna opazovati,
Lahko v romantičnih februarских večerih gleda,
Kako prazna telesa padajo ob tlakovce,
Ne bi verjeli, če ne bi videli,
Kako slovanska duša,
S pregovorno partijsko odločnostjo
Zavrže vse, čemur se je odrekla ljubezen,
Tudi povsem koristna, zdrava telesa,
Ki jih mogoče kdo pobira, ko odslužijo,
In jih nalaga drugega na drugo v kleti,
Če bo kdaj nuja.
Ne bi verjeli, kako hitro padejo ljudje,
Kadar ne vejo, na čem naj bi se utemeljevali.

RAZEN EDNINE JE VSE IZMIŠLJENO

Razen mene
Na drugi strani računalnika
Za besedami ne stoji nič.
Dvaindvajsetletno dekle
Z zaležano frizuro,
S svojim neprijaznim zanikanjem,
Odklanjanjem in zadržanostjo,
Ki ne trajata.
Imam lepe oblake na drugi strani okna,
Ki jim ne morem omogočiti ničesar,
In ki meni nič ne omogočajo,
In čut za socialno pravičnost,
Ki ne koristi.
Ljudje so kritični,
Predvsem do žalostnih pesnikov

In najbolj do žalostnih pesnikov,
Ki ničesar ne znajo,
A radi pišejo o sebi,
Z mirnostjo in zbranostjo ljudi,
Ki nekaj delajo prav.
Žalostni pesniki,
Ki ničesar ne znajo vedo,
Da razen ednine nič ne zdrži
Soočanja z resničnostjo.
Če vam je bližje,
Si rajši predstavljajte kavboja z leseno nogo,
Zadnjega, ki je bil zraven
Pri nekem nepomembnem strelskem obračunu,
O katerem pripoveduje vsakič, ko ima na razpolago koga,
Ki mu je preveč nerodno, da bi brez uvoda vstal
In za sabo pustil na pol popito pivo
V družbi odsotnosti.
Vsi že zdavnaj izgubili zanimanje,
Samo kimajo in čakajo, da mine,
Predstavljate si tega človeka,
Kako sedi na verandi,
Ki ločuje njegov dom od prepišne prerije,
Kako gleda to nekoristno lepoto oblakov
In se smili sam sebi,
Brez da bi s tem koga obremenjeval.

TVEGANJE

Ljubi
Protirevolucionarji in strahopetni ljubimci,
Spomenik nekoristnosti človeške resnicoljubnosti,
Pusti kot suho meso,
Bratje v zločinu,
Kdor ni nikdar tvegäl svojega samoljubja,
Ni bil nikdar upravičen do statusa samozaposlenega v kulturi.

MALA NOČNA PREGANJAVICA

Nikoli ne zaupaj lepo oblečenim svobodnjakom,
Neprestano na robu obupa –
Predvsem ponoči,
V tišini.
Opremljenim s klasičnim besednjakom
In ostrim očesom za tihožitja in krajine,
Do katerih že leta ni upravičen nihče,
Na robu,
Na katerem neprestano stojijo vse reči,
Blagoslovljene s svojo nevednostjo.
Lepim svobodnjakom, ogroženim z nekoristnostjo,
V samotnih zmenkih
Z resničnostjo, ki nastaja v tišini,
Ko se razidejo z ljudmi, ki bi jih radi obvarovali
In pred katerimi bi radi obvarovali sebe,
Ljudem, ki ne razpravljajo z bogovi,
Ker kaj pa bogovi vejo o življenju,
Zasebnikom, ki vedo, da je, kar jih sestavlja,
Komaj kaj več od vsote dejanj in prepričanj,
Ne zaupaj jim, v nočeh, ko so tvoja edina družba,
V tišini,
Kadar pijani površno izrekajo grozo,
Da jim nič človeškega ni tuje.

NIČ

Nič

Me ne upravičuje do naslednjega stavka,
Zaostren nič,
Ob katerem se lomijo objestni ljubimci in zanič pesniki
Po bednih sobah, po bednih delih mest,
Obsojeni na propad –
Ljudje, ki v nasprotju z dobrimi metalci nožev
Ne vedo, kako se priredi resničnost
In kako prisiliš snov, da te posluša.
Mislim na preproste stvari –
Šampone so Angleži pobrali Indijcem,
Kot Bob Dylan pobira besede nepismenim ljudem,
Kar jim zamerim.
Lepa Židinja z lepimi židovskimi lasmi
Si poje med tem ko se fena,
Ogledalo v kopalnici je zarošeno
In ona o teh stvareh ničesar ne ve.
Nič –
Bog, ki ga ni in sežgani Židje,
Burek, ki je zanič
In ameriški filmi, v katerih so vsi nehali kaditi,
Fantje, ki imajo takšne oči,
Kot jih imajo ostrostrelci v stripih
In se smejiijo kot opice v brezrokavnikih,
Ki kradejo torbice turistkam.
Nekdo je rekel, da je to krivica,
Ampak krivica je tako kičasta beseda,
Kar se mene tiče,
Zrak ponoči diši po rožah,
Kar je dobro
In ljudje so videti, kot da razumejo,
Kar je tudi dobro,
Vsake toliko kdo reče *no pasaran*
In si mislim, da ima najbrž prav.
Nihče ne bo prodril nikamor.

KDOR TEGA NE RAZUME, SI NE ZASLUŽI BRATI NAPREJ,

Enkrat za vselej –
Barabe ignorantske,
Ki ne veste, kako se vlaga trud
In ki vam je samoumevno,
Da ima bralec samo pravice,
Dolžnosti pa nič.
To je neke vrste preizkus vaše dobrote.
Pojdite na ulice in si oglejte.
Usedite se s kakšnim pesnikom
In ga prisilite,
Da vam pove resnico.
Ker ne bi verjeli,
Jo pozna
In prav rad bi jo povedal
In tudi vi bi jo, grem stavit,
Radi slišali,
Že samo zato,
Ker ne prenašate radovednosti,
Ker je treba vsako praznino,
Ki se odpre,
Zapolniti z vato, ni res?
Da se lahko odpre nova in želja zdrsne v neskončnost.
Mislite si, da blebetam v prazno,
Vendar to več pove o vas kot o meni.
Niste pozorni, pravzaprav ste na meji brezobzirnega,
Ne veste, kako se prisluškuje ljudem,
Ki bi obupano radi povedali neko resnico o nečem,
Pa jim je nerodno, zato govorijo o čem tretjem.
Zato je poezija večinoma zanič,
Ker ubogi pesniki lažemo v neskončnost,
Da je lahko enkrat po nesreči nekaj res.
Sama sreča, da nimate osnovnega pogoja,
Da bi prepoznali ukano.
Ne nazadnje vi ne morete vedeti,
Kdaj se nekaj sploh ni nikdar zgodilo,
Še posebej ne glede na to,
Da znamo, kot je nujno za ustvarjanje kvalitetne literature,
Poustvariti resničnost brez večjega truda
Iz praznega zraka.
Pa vi povejte,
Če ni to čarovnija.
Si čarovnik
In potem te ljudje, ki jih niti maraš ne,
Plačajo 20 evrov.
Saj veste, kako razjezi intelektualce,
Kadar se spomnijo na to, da so plačani manj
Od polagalcev ploščic.
Še sreča, si mislim,
Glede na to, da polagalci ploščic
Radi jedo,
Intelektualci pa potrebujejo razlog,
Da jim je hudo.
Si mislite, da je to sarkazem, pa ni.
Tako to je, res.
Mogoče ste me izgubili, se vam zdi,
Preveč abstraktna sem postala,
Kar zame pomeni, da se spet izmikam tistemu,
Kar bi rada rekla
Pa je zaščiten in noče ven,
Da me ne bi osramotilo, ampak nič hudega.
Glede na to, da me tudi prej niste imeli,
Za vas to ne bo neka velika izguba.
Si mislite, da sem togotna,
Ampak če bi vedeli, kakšna noč je za mano,
Bi vam bilo vse jasno.
To se zgodi, ta togota,
Ko je jutro
In ti smrdi iz ust
In se oklepaš tistega v svoji identiteti,
Kar se najmanj izmika
In je zato najmanj res,
In si rečeš, bom danes pesnik,
Da mi ne bi bilo treba biti človek,
Da ti ne bi bilo treba stopiti v praznino
In biti ves ranljiv in na očeh.
Vi si kar mislite, da je banalno
In da se ne sliši kot bog ve kaj
Ampak v iskanju resnice
Na koncu prideš do tega,
Da iz iste smrtne želje,
Kot ljudje pospešujejo v ovinkih
In poskusijo s heroinom
Daješ srce fantom, ki ga nočejo,
Ker so izbrali cesto,
Glede na to, da se jim poda k značaju in k jakni.
Pojma nimate, koliko truda to zahteva.
Ampak je tudi to
Neke vrste ljubezen,
Čeprav bolj bedna.
In ko si ravno mislim,
Da je to priložnost,
Da se enkrat za vselej resno razpizdim,
Reče nekdo

Ampak Katja
Tebi koristi, da si nesrečno zaljubljena
In glej,
Že pol leta nisem napisala nobene dobre pesmi,
Zdaj pa od nikoder cela poplava genialnosti.
Človek res ne ve več,
Česa bi se v življenju oprijel.

Uroš Prah

Sonata o dobrem človeku

Z nekaj besedami sem počlovečil svoj mejl:
Ti poznojesenski dnevi spominjajo na domine.
Ta drobni stavek je bil dovolj,
da se vam počutim soroden.
Postali ste moji in jaz vaš.

Pisalo ti je moralo pobegniti na lice,
stojiš pred nami in govoriš.
Ta črta, tisti stavek in nekaj še bolj preteklega te prižemajo
semkaj,
skozi vso to teorijo, ki je tvoja intuicija.
Zdi se, da zardevaš,
sluteč, kaj pišem.

Mislim,
lepa si, ko ti telo uhaja.
Še jezik ti uhaja.
Še ta, ki je tako zelo tvoj.

Začelo se je z dečkom, ki je hotel postati podoba.

Zaobljubo sklepam:
ne bom se zapletal v besede
ne bom se prepletal s telesi
ne bom pisal drugim ljudem
pa čeprav bi mi utegnilo koristiti
in vsekakor, vsekakor
ne bom govoril resnice.

Ko sem se poslavljal,
si se,
ker drugim nisi hotel pokazati, da se zaljubljaš,
sklonil pod mizo in
mi razvezal vezalko.

Nisem še zaljubljen vate.
Ko si leživa nasproti in si to skoraj več nisva,
takrat se nekaj zgodi v najinih očeh
in to ljubim.

Približno tako je,
kot če bi me ti zdaj poklical.
Predstavljam si te v meni.
Niti ne nujno, da splezaš vame -
tvoj koščeni torzo se zaplete v moj koščeni torzo
in najini srci
čezse polzeči zabijeta skupaj.

Potrebujem, da me občuduješ.
Da se torej čudiš.
Da sem zate čudež.
Vendar zato, ker ga ustvariva skupaj
in je tako svetleč,
da sebe ne vidiš.

To je en tistih tipov, ki pravijo, da bi bili porno zvezde, tiščijo glave v zidove, riti pa v zrak in te prosijo, da jih pofukaš. Potem hropejo od užitka. Šepetajo ti, da jih čudno zbode, ko jim ga zarineš do konca. Pobarvani dolgi lasje; pod njimi pa z osamelimi kocinami posuti obrazi. Obračajo se proč. V zid, v rjuho, v strop. Čez rob postelje k oknu iztegnjeni vratovi, izbočene kite na njih. Luno lovijo s široko odprtimi usti. Takrat je, ko se zazdijo lepi. Ko so lepi. Ko so angeli popolnih teles, vsi napeti in mehki in srečni. Prebodene kraljične. Njihovi črni lasje lesketajo takrat kot omotične vrane na rosnih cmureških poljih.

Tvoja sporočila zažrta v noč
drevo raste v kamen
bilka se v prod zaganja
beseda v meso.

Se mi je zgodilo, da sem hotel pomisliti nate
in sem pomislil, na to kar sem o tebi napisal.

Poglej, tisti narkič prihaja.
S svojimi črnimi lasmi in očetovsko brado.
Še mlad in čist
in z drobnimi rožnatimi usti.
Njegova drža je drža berača,
a njegov pogled ni nalomljen.
Njegov pogled je nelomljiv.
Ne vem, ali sega vame
ali skozme ali vznak in para nebo.

Zaprosil me je, če mu posodim telefon.
Pridržal ga je k licu in
dihal vanj.

Nizkotno je.
Ta sramota, ta obup.
Nič misli. Nič besed.
Sivomodro nebo,
utripajoče ledvice in
tvoje lice, ki blede.
V pozabo polzi, kot
bi tvoj ud moral
polzeti v moje drobovje.

Orchis in orchis

»Jaz hodim s Vögelerjem,« reče.
in:
»Moja interpretacija je groba.«
Pa ne no, ne morem o njegovem obrazu.
Kdo pa še danes opisuje obraze?
Ljubek je, privlači me.
Objel bi ga, poljubljal njegove drobne poteze,
ki to ne bi bile več, ker se poveča, kar objameš.
Ob stiku obrazov se poteze stalijo,
slika izteče v čisto telesnost, podoba je pregnana.
Pogled izničen.
To bi mu naredil. Ljubeče, previdno.
Komparativist je, s hermenevtiko se ukvarja,
nežnost potrebuje.
Ko reče Muttersprache in Mördersprache, vzdrhtim.
V tem odnosu bi bil primernejši za vlogo očeta.
Čeprav je to tisto, kar bi si najbolj želel zase.
Vzburja me dajati to, kar bi moralo biti dano meni.
Njegovi drobni prsti bi dojemali moja jajca.
Moj utripajoč tič bi zapolnil njegova usteca.
Usedel bi se name.
Sopihal bi in ječal.
Naprej bi se nagnil,
se prižel k meni
in se nataknil do konca.
Celana bi brala pred tem.
Ljubiti se po njem, bi bilo barbarsko.
Prišel bi vanj.
Najin sok bi se mu pocedil iz zadnjice.
Ljubila bi.

Siliš me, da te naredim v pesem.
Medtem sesljam zapestje,
a moja slina na moji koži
ne diši kot tvoja slina na moji koži
ali moja slina na tvoji koži.

Čudno se mrači.
Pod tvojim oknom
magične polti
v modri žamet
goli deček tiho
toči bele solze.

Zjutraj se nisem spral.
In zdaj sem sredi dneva
z dlačicami
zlepljenimi na trebuhu.

Cela večnost v
tvojem zatilju.
Še zdaj imam
belo v ustih.

Stiskal sem ga k prsim,
ko sva letela nad mostom
in naju je lovila policija.
Nato mi je gol
pred pragom
pobegnil med mačke.

Le pomisli:
vsa ta mehkoba.

Mislím, da te je strah, da bi me ranil.
Po tihem veš, da moja kri more zaploditi ljubezen, ki ji ne bi bila kos.

Imam gosto kri, ki ubija bogove.

Tíhi medved sem. Zaklenjena sirena.
Želiš, da te božam in ti govorim lepe reči;
ja to je isto, a jaz rjovem iz drobovja.
Moj govor je strašen topel vlažen klic.
Moj govor je pirueta na piranskem obzidju.
Ne skušaj izvabiti besed iz mene.
Moj govor je medved, ki spi pod tvojo trbovljsko domačijo.

Imam gosto kri,
težko jo izstisneš
iz mene

Ne kliči moj govor, moj govor mori.
Ljubil bom samo, če boš ti ljubil dvakrat toliko.
Čutil boš mojo kri in mislil, da je tvoja in
tvoje roke bodo krčevito oklepale moje roke.

In kdo ve, ali bova temu kos.

*S preteklostjo lahko varaš zgolj sebe samega.
Vse ljubezni prej vodijo v zdajšnjo
in ona je njihov zbir.*

Karlo Hmeljak

TIRAN SREČE

-

Čistočo
izruva,
da obleži.

-

Ko se še enkrat ne
ne bo zgodilo nič.

-

Gledal sem se,
kako te je bilo vse manj,
kako ne glede na marec pada,
na Juarroza molči,
nate ne obstaja.
Gledal sem v temi fosforescentne
napise, vire svetlobe brez utehe.
Ponoči, sam v vrsti, v oddelkih,
videl delno, videl osupel, pri miru,
kako sta enako v razmaku let sijali:
la tierra se abrio, in:
Španija, bela pod snegom.
Nekaj izmišljenega vztraja,
nekaj resničnega pade topo ob tla.

-

Glagol
dvakrat:
sem not.

-

Izhajati iz sebe
nima z mano nič.

-

Najdlje ostati in ne reči.
Najdlje želeti, bolj želeti,
najdlje govoriti,
najdlje sanjati eno in isto,
najdlje končati, ne da bi
se ulilo, čez travo, čez
asfalt, čez reke, po vseh.
Najdlje trepetati ob tem,
najdlje ponavljati ne.

To meriti s časom.
Kot potek, kot vreme,
stisk rok, udarec, kot nekoč.
In meriti srepo, kolikor
lahko, zapostaviti
dejstva, s krovom, s kričanjem,
spet, kolikor dolgo blazni,

učiti se gibov, krajev, manj,
likov, trenirati spomin, sebe
obremeniti, čez, žar, čir, mak,
med, led, postopno, ampak zares
izginiti in se naresti sami.

-

»Včasih se ne morem več premakniti.«
R. Juarroz

Včasih sem znal vse živo:
številke na jadrih konkurentov,
črkovati tujke, preganjali so me
verzi, ki so se iz Tomaža vsuli na
papir in s papirja name.
Če sem kaj videl, je bilo to prvič:
oči so se mi raztapljale in izgorele.
Včasih sem znal, koliko verzov je
vsaj deset slovenskih pesnikov in
pesnic potrebovalo za prvo knjigo.
Prešteval sem po vsakem svoje.
Bil je čas, ko se je svet razprl kot
sadež in vso natančno in marljivo
čakanje se je lahko končalo.
Dovolj je bilo spustiti prijem, našel
sem nekaj, od česar bi se odrinil.
Izgledalo je kot v trdi temi delati med
ljudmi kretnje in ob nikogar zadeti.
Govorila sva si: moja neskončna milina.
Zrak je dišal grenko. Stvari, ki so nerazločno
prehajale, se akumulirale, se nekje znašle ...
ostalo so požrli verzi in verze svet. In ostanejo
mi samo stvari, ki jih:
iščem, iznajdem, ne požrem.
Ne da bi s tem razrezal kaj mrtvega, ki vztraja,
neko količino tebe, ki boli. Če se premaknem,
neprenehoma zadevam ob nekaj,
kar odmeva, je nepropustno, ne prepoznam,
ločen, nima z mano, živi in se približam,
in se od blizu in se v življenju in se od nekaj,
in vsakič ne pusti preimenovati.

-

Škoda papirja.

-

Kolikor me porabi,
nekaj opustiti, prek
ostrin, v gost-o!-
besede: rekle naš.
Posamič raz-pada.

-

Ne nujno nekam

Kar pride zanesljivo, ljudje so.
Prav bi bilo se nečemu odreči:
načinu prihodov,
solí, ki ni groba,
temu, kako misliš nanj,
življenju v svojem delu,
jezikom, v katerih ne rečeš strah,
časom preobilja.
Potrebno je nekaj ponavljati dolgo
in izpasti.
Zajemati vodo v dlani, videti skozi mreže,
skozi sebe, živo mejo, živi pesek, živež,
žled, skozi zdavnaj, tisto tam, okleščeno.

Po novem namesto druge reči zdravo.
Enako ne biti tam in tu.

Jeklenke druga ob drugi,
stvari dvigniti s tal in zastati,
jih odložiti naključno, sebe
odvreči, stran, kjer si iskal,
niti, tako, da nihče ne ostane
dlje, v položaju, preveč ste
blizu, vriniti se, izbrisati z
novo črto, z več nepreglednim,
več jutri, manj, veliko manj
izostanki.
Biti tu, naj to pomeni karkoli.

Med gladinama jeklo, vzgon in
navoji, mesto za zrak, otrplost
za spust, ločitev za osip. Toliko,
da ne počti, tako razločiti sebe
od telesa, od govora, od vloge,
od olike, od tebe. In dovoliti,
da pod pritiskom tudi počti.

Tako reči ne.

To je na površini, kjer čutim,
in omrtvim.
Spodaj nekaj shrani zelo mirno
morje, ki toplo hlapi in se ovija.
Vstopi prazno, v oko in med osi.
Neveljaven, pulim ostanke, v
sporu osi zanihajo, blago, če je
tren, se pravi, zadostuje iti z roko,
vanj, prepričati se, se ne predati,
se ja vzeti, se vreči, rezultirati,
silo pokazati na sebi, do kje, in
ko je ni, do kam, te ni.

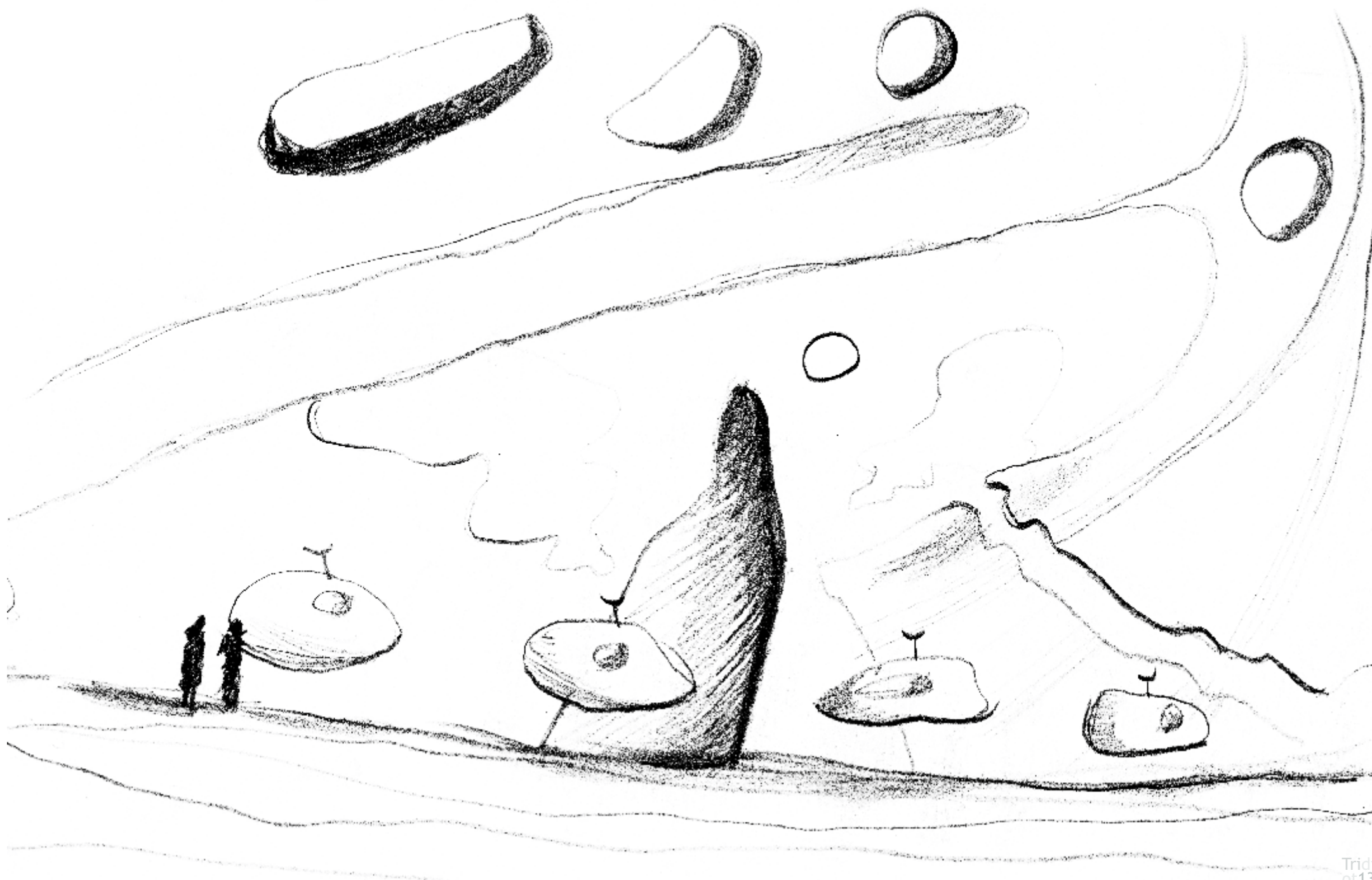
Z neko težo se grabiva
in teža ve, da prevlada.

V resnici se ne bojim ničesar,
tega se bojim zdaj in ves čas.

Slovenski pesnik kliče mladega slovenskega pesnika.
Pička ti materinščina, svetovni dnevi, obeležja,
uporaba zgodovine, trenutkov, naporov, kontre,
blodi, gams, kriv, krčiti kolena, rezget konj, se
zgruditi na tla, požreti, požreti vse to, se svita, v
množini, enačiti držo s črko, zakon, moraš, moraš,
moraš ponavljati, ponavljati sebi, ob uri dneva, ob
tem, da živiš, neprestano, obenem, obist, obenem z
zmoto, z ustnicami in topi, krogi, ki se jim samo
reče krogi, v parketu natančno opazovati, preden se
ozreš, kot bi se nečesa dotaknil, opoldan, po dežju,
pri zaviranju in šelestenju, pri znakih inercije, sledeh
spomina, mrtvila, grobo reči odskok, tiho čakati v
praznini. Ti med vsemi, ti ob njem, ti nedoumljivo,
ti prav tako, ti se razume, ti nihče ne uide, ti dobro veš.

Spisati tripartitno.
Določiti obveze, ohraniti jezo.
Ne odpuščati: ne listom, ne svetu, ne ljudem,
ne trepetati, ampak ne oditi, ampak, ampak
brati: drhtim, brati: kot zrak, brati: enako.
Ostati na istem mestu tudi, ko se premaknejo:
nekaj najbolj pri miru, osebno, tudi, če gre za
tla, za plošče, za ravni, korenine mest, najbližjo
temo, največkrat v mraku ponovljeno, največ dreves,
največkrat v oči, tudi če se tega vsakič potem spomniš.
Tukaj ostati. Se ostem približati z vratom in reči: grlo,
reči: se trese, reči: zakopati v glas. Misliti na glas,
skupaj, krvotok, zdaj, na izgovorjeno kot manjši delež,
na dež v oceanu, in vedno ostajati tako; ne imeti mnogih,
ne morij, ne obzorij, vsakršnih črt, vsakršnih let, pred
čem, pred vsem naštevanjem popustiti, se odpovedati
masi, zemlji, ker privlači, tebi, ker privlačiš, osem, ker
vrtijo, vratovom zaradi glav, osmim, ker so v vrsti,
obrazom zaradi ust, očem zaradi imen, logiki ne,
ne podjetjem, ne delu. Ukiniti po izbiri in še naprej
ostati. Ne oditi, ko se vsuje veter, razpršeno po
notranjostih in svetu, se vsuje tudi, kjer še ne slutiš.
Z odhajanjem ne prisostvovati, razlikovati ogromno vode.

Imel sem v glasu sveže listje,
prežečo divjad, ki se je pasla.

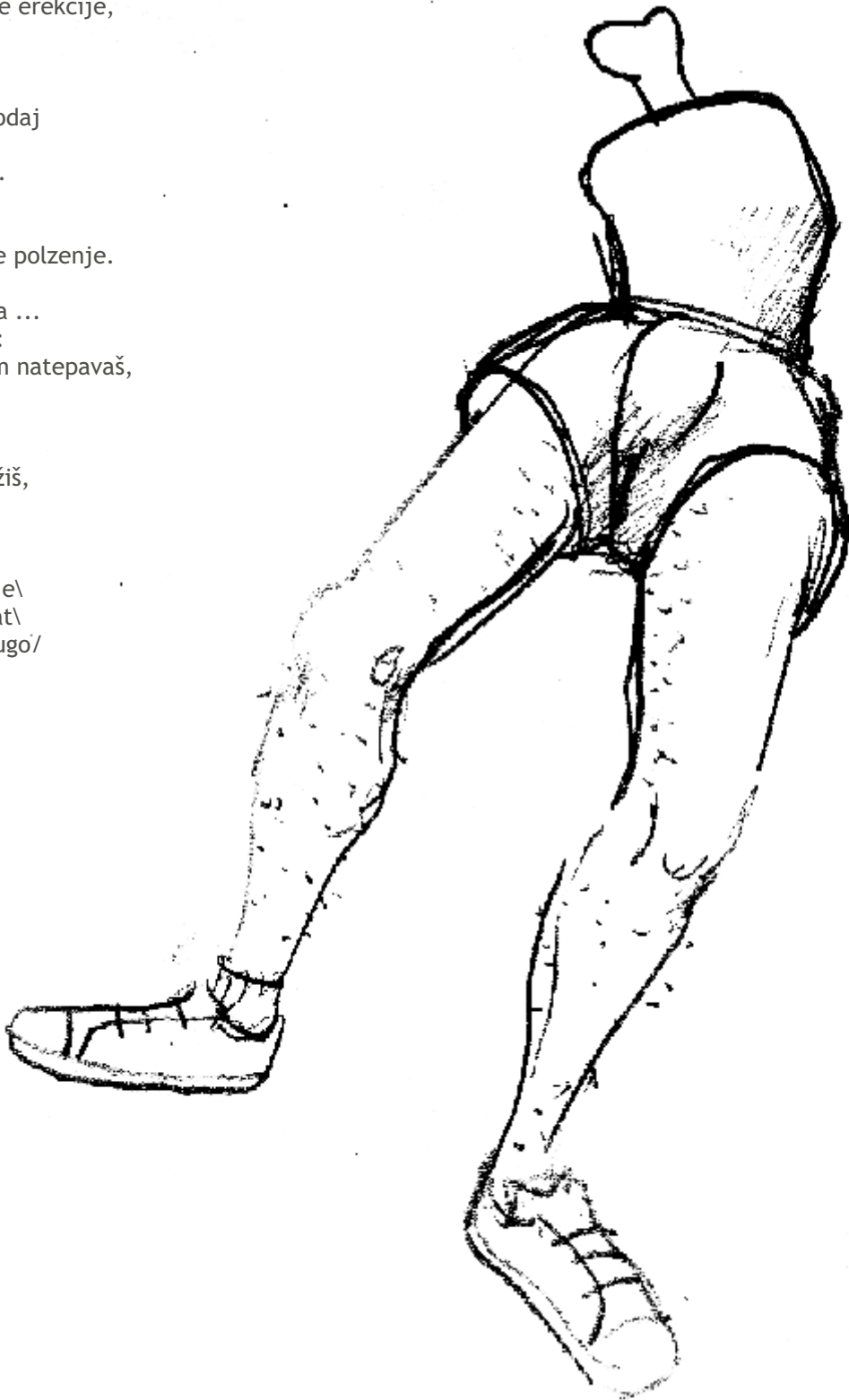
MatejG

rčar

ZA PO-PIZDI.T

Stojiš na kosu zemlje.
Zamišljaš si, da je kepa
da rotira.
Podplati dlani
in kepa žareča krogla.
Žareča krogla z reliefom
da rotira.
Žgečka dlani podplati.
Pogled je osredotočen,
bližajoča se postava
s ščemečimi občutenji,
zamišljajoč si, da je kepa
da rotira.
Pogled drugega žareča krogla,
skreširana magma v popku ustnic,
mesnatih ustnic, sramnih ustnic,
kocine v svoji odsotnosti ...
Pogled drugega fojba žilave erekcije,
penetrirajoč vrtničenje,
brizgajoč vijačenje,
nabreknjena razcepljeno.
Šelestenje zamaknjeno spodaj
kurjo polt zajema mošnja.
Grozd zrele bradavice žari.
Rotira.
V smeri kazalca prst
razpira, obrača sled: začne polzenje.
Osliniš si dlani podplate.
Glavnik v preprogo pogleda ...
Pljuneš, storiš uvidevnosti:
prodiraš, razstiraš, jezikom natepavaš,
krožnih gibov.
Izgneten trikotnik, vidiš:
pogled, kos, krogla.
Ščemečo pravokotnico vložiš,
računaš kote:

                  dlani
                  /pogled/kos\kepa\
                  /rotacija/relief\žarenje\
                  /žgečkanje/dlan\podplat\
  \zamišljanje/ščemenje\drugo/
                  \žarenje/
                  \kepa/
                  podplati

Skreširana magma v popku ustnic,
mesnatih ustnic, sramnih ustnic,
žareča krogla ...
Tkem Te Tkem
Prepletno tnalo
Trenem trepe
Tava
Dva ja
V da
Dva tri
          K   LI   SMO   NIH   SO   STI
POP   UST
O   O   O   JE   OD   TNO
V   KU   NIC
Izgneteš pogled skreširano magmatičen
zamišljujoč mesnate rotacije
da je
tri/si ti\sem jaz
da
pogled/zastrt\objekt
gnete:
in potna kaplja
telesa pljuske v pot telesa.

Sedeti gledajoči čas: gejzir, tok reke.
Prevajati dražljaje, hormone,
vzdražena mesta
v kapsuli radiatorja ust skozi membrano:
kondom čez glavo.
Se steče, špricne, da obstane.
Je gib-ne-gib dovolj.
Odrotirajo podplati v žarečo
kroglo kepo, ta pogled, dovolj.
Oslinil sem ščemeče ustnice,
drget v kotičku,
hladna dlan oklene prežarjeno podlakt,
vklene se jeklen obroč, spomin.
Se steče, špricne, da obstane.

                  Trepe ta je trepe ta je
                  Tri   Dva
                  -
                  (minus)
                  Ena
Noga, drugo zraven, kos v pogled
mesnato, sramno, bežno, stalno,
speti, valoviti, ravni, skodrani,
dišeči, voljni, mehki, skuštrani
La   Sje
Sje   La.

Glavnik preprogo vpognem,
tkem te tkem, prepletanje.
In vse, kar tam ne obstane.
Vse, kar tam ne stane!
Nadvse ljubiti samega sebe.
Ljubiti samega sebe!

T-oži mi-se
za po-pizdi.t.
!

Robert Kuret

ŽIŽEK O NARAVI

Narava je pa res en
dolgčas.
Men so bolj
tovarne
pa vlaki
pa to.
No, sej ne,
samo,
a ne izpadeš beden, če rečeš,
kako je narava kul,
industrija
pa ne?

Katja a Plut

AU

Obstaja tih
bog, ki nima moralnih zadržkov do tega, da
grize

in ko odgovoriš, da ga še nisi videl, *ja*,
toliko hujše,

bog, ki bi lajal, ne bi GRIZEL

Jasmin B.F. relih

FAJDA

(**fajda** - iz nem. *die Fehde*, angl. *feud*, spopad, sovraštvo: »ta pojav, v katerem so plemiči posegali po nasilju za dosego svojih ciljev in ki je bil lahko naperjen tudi proti deželnemu knezu, je starejšim raziskavam, ki so predstavljale moderne predstave o družbi in državi v preteklost, predstavljal pravo inkarnacijo samovolje in propad vsakega reda. Brunner je, nasprotno, demonstriral, da so bile fajde pravni akt, legalna institucija pravice do upora in sredstvo h kateremu se je v zadnji instanci lahko legitimno zatekel plemič, da bi uveljavil svoje upravičene zahteve in obranil svojo čast.« *Citat je iz šestnajste strani uvodne študije k znanstveni monografiji tragično preminulega Andreja Komaca* Od mejne grofije do dežele, ki jo je spisal dr. Peter Štih)

Domagoj je svoj gnev redil kot malega pujsa, pogosto in obilno. Zdaj se ga je tolstega, zrelega, namenil zaklati. Obesil ga je na kljuko, ga zavihtel pod strop in mu s silnim udarcem noža razparal trebuh, da je drobovje brizgnilo po mali garsonjeri, kamor sta bila že poldrugo leto vtaknjena z dekletom.

»Ne prenesem več čarovnij v katerih živim,« je izbruhnil.

Mila si je z las otirala žolč in mu mirno odgovorila, saj ga je bila takega nekoč že vajena.

»Ne vem, o čem govoriš. Če pa mi boš hotel na vsak način povedat, se že kar takoj ne strinjam, ali imam vsaj določene zadržke.«

Pokazal ji je zobe.

»Ne vem kako zmoreš...« prst je zapičil vanjo, »kako lahko...«

»Kako lahko kaj?«

»Tako mirno živiš! Na truplih! Na truplih!«

»Moj Bog, Domagoj... To sem vse že slišala.«

Tresel se je, ona pa je izkoristila njegove stisnjene zobe, da je nadaljevala.

»Da sem dedinja rimskega imperija. Dekla kolonializma. Da z vsakim poslanim sms-om in z vsako odprto konzervo rib z nožem posilim eno deklico iz Konga. Da z vsakim potegom vode na stranišču izstradam eno subsaharsko družino. Da tečem po artritičnih prstih kitajskih dečkov, da me greje trpljenje tjulnjev, da voljno sodelujem pri krčenju pragozdov in dezertifikaciji plodne zemlje. Jebi se, Domagoj. Samo zato, ker obstajam, še ne pomeni, da sem česa kriva.«

Odmahnil je z roko.

»Pozabi to, zdaj imam novo.«

»A... Novo.«

»Bolj stvarno.«

»Bolj stvarno,« je mirno ponovila, »ne moreš brez, kaj?«

»Brez česa?« je vprašal.

»Brez krivde. Vi katoličani... Do birme k maši, potem pa trpet za cel svet. Zakaj ravno krivda? Zakaj ne ljubezen?«

Spet je vzrožil.

»Vi katoličani... Ti bom dal katoličane. To je človeška stvar, ljubezen. Ljubezen je stvar človeka. Do sočloveka, ne? Jo imaš? Mislim, a veš... Asi človek?«

»Po tvojem, komajda. Pa te imam rada.«

Odmahnil je z roko.

»V glavnem, zdaj je treba premisliti. Zdaj se bo treba odločiti. Ker jaz ne morem več živeti v teh prekletih iluzijah. Ne bom.«

Zdolgočaseno se je zagledala vanj in počakala, da se je zbral.

»A veš... Mislim, kakšna država smo to? A sem jaz njen državljan? Če smo demokratični... Potem sem jaz odgovoren. Jaz! Za vse! Tako kot ti, pa vsi ostali, pa ne delajte se, da niste. Ne pretvarjajte se mi,« tu je z glasom in gibi pričel oponašati neke namišljene ljudi, »o madona smo razviti, a ni to fajn, kva smo super, enaindvajseto stoletje, here we come, na vrhu vala, o yeah, cunamija, ki meče fosfor v globine, pizda, trga ude, glave, ruši hiše, mi pa na vrhu na soncu s sončnimi očali, o yeah, kva dogaja stari, dbest, a? A veš?«

Težko je zadržala smeh.

»Izgubil si me.«

»Kaj je s to Slovenijo? Imeli smo priložnost. Da bi rekli, ej, kul je. Vi počnite, kar vam paše, mi pa dvignemo roke. Bolje Pilat kot Baraba. A ni res? Ampak ne... Ne, ne.«

»O čem blebetaš no?«

»Ker sem besen! Ker sem besen! Ker bom... Ma nekaj res prav bom. A veš. Mislim, kaj je s to Slovenijo? Prej, ej, dvesto let trajbajo eno in isto,« spet je oponašal, »mi smo revčki, ubogi, bedni, kmetje, hlapci, ovbe, jojme, nas tlači ta, nas tlači un, kot nosači žita, a štekaš, brez države, brez usode, ampak narod, ki trpi. Potem pa, glej si to, se osamosvojimo in v trenutku zafrčkamo moralno čistost, svojo brezmadežnost, ves ponos. V trenutku! V desetih letih je šlo vse v tri krasne. V desetih letih smo iz revežev zgodovine postali njeni heroji. Ej, mi smo bili Notranja Avstrija, mi smo bili Habsburžani, mi smo imeli madžarsko krono, bosansko krono, Trst, Istro, ma mi smo bili Imperij, stari. In če smo imperij, kaj počne imperij? Kaj vsi imperiji počno? Vojne! Vojne, jebemti. In že polnih žepov paberkov s preteklosti, podpisujemo izjave in bombardiramo nesrečnike, ki niso imeli z nami nič. Nič! A veš? Mislim, a veš kaj hočem povedat.«

»Približno se mi sanja, ja. In spet sva midva tista, ki sva vse skupaj zakuhala. Če ne bi bilo naju, bi svet prdel rože.«

»Ja ne! Ampak kaj. A sva kaj rekla? A sva kaj naredila?« njegov glas je zavibriral s pogrebno intonacijo, »strinjala sva se s tišino. Strinjala s krvjo.«

»A daj ne seri, no. Jaz sem šla prižgat svečo pred ambasado...«

»Poceni vest!«

»Ja, kaj bi rad, kreten! Ti si se pa oportuno skrival, kao, da te ne bodo dali na spisek sovražnikov države, kot bi bili leta petdeset, da boš lahko v miru svojo subverzijo zganjal, da te ne bodo že v kali zatrli. No, kje je zdaj? Kje je zdaj tvoja sveča?«

Nepremično se je zazrl v steno. Ni se branil in iskal izgovorov za svojo zgolj besednost. Prvič se ji je zazdelo, da bo res nekaj storil. Nekaj neumnega. To jo je prijetno vznemirilo.

»Včeraj zvečer sem listala Doréja.«

»Kič,« je rekel. Ni se premaknil.

»Hudič se mi je zazdel kot tragičen lik.«

Trznila mu je desna veka.

»Kot... Premišljevala sem. Zakaj smeh? Zakaj smeh demonov? Čemu se hudič sploh lahko smeji?«

Skomignil je z rameni, čeljust se mu je pobesila, a je ni pogledal.

»Ker... Če ima človek svobodno voljo. Če. In z njo počne zlo... Pod čigavo pristojnost pade? Vsak naš greh je obrat stran od Boga. K hudiču. Kajne?«

»Pa že,« je dejal, glavo malenkost zasukal, a zaprl oči.

»No, torej so vse zamešali. Vse grehe sveta nosi na plečih Lucifer. Vso grozo in trpljenje, on sam. Edini je, ki zares ve... Zakaj bi se smejal? Mi slediš? Jaz mislim, da joče. Ždi ves nesrečen v peklu, hlipa in tarna nad vsako človeško lažjo, umorom, nad vsako neumnostjo, ki mu napravi novo pekočo разо čez hrbet. Medtem ko angeli v nebesih žurajo pod blagoslovljeno tančico nevednosti, ki jo je čeznje poveznil brezbržni Bog.«

Odprl je oči. Sedela je na kavču, z nogami čez naslonjalo in med prsti vrtela svinčnik. Njen glas je uhalj grobosti, si štorasto nadeval neko prosojno kvaliteto. Ustnice so se ji vihal v posmehljiv nasmeh. Ravno se je zbudila. Čez obraz je imela odtisnjen rob vzglavnika, v kotičkih ust in oči so vztrajali ostanki sanj.

Zarezal se je.

»Torej je hudič samo slamnati mož Boga!« je vzkliknil, »ker tudi Bog noče biti kriv!

Napad na nebesa je bil inside job!«

Bruhnila sta v smeh. Domagoj je počepnil in se pomaknil k njej. Zazrla se je v strop in mu ponudila roko. Z ustnicami se je dotaknil njene kože.

»Kar naenkrat se mi zdi Bog Stare zaveze bolj človeški,« je vzdihnila. Lizal ji je sol z dlani.

»Zakaj?« je vprašal.

»Ker ni tako prekleto vzvišen,« počasi jo je vlekel k sebi, »ker ne izvaža krivde in nato preprosto čaka, da se nam sama zažre v tkivo. Stvari vzame v svoje roke.«

Stisnil jo je, jo čez spalno srajco ugriznil v ramo, da se je zdrznila.

»Kaznuje.«

Ustavil se je. Namrščil obrvi. Na vratu se ji je naježila koža.

»Pojdi na kolena,« ji je ukazal.

Čisto počasi se je premaknila, mu pokazala hrbet in ga vzravнала. Brado ji je naslonil na ramo in ujel vonj njene jutranje sape. Z rokami jo je zgrabil za pete.

»Sanjala sem o čričkih. O orkestru čričkov. Igrali so polomljen Let valkire. Tak, amaterski, skoraj otroški se mi je zdel. Kot bi ga izvajal vrtec. Tukaj ni nobenih čričkov. Samo sirene, včasih...«

Zdrsnil je po njenih mečih. Ji uprl brado v lopatico.

»Ti si bil dirigent, v fraku. Imel si izbuljene oči in kričal si na njih, na čričke. Bolj mogočno, bolj veličastno. Ritem, ritem. Veš kako sem se smejala...«

Potisnil jo je naprej in se odmaknil, da bi si jo ogledal. Z dlanmi se je bližal stegnom, dvigal tkanino.

»Samo sebe sem zbudila s krohotanjem,« zgrabila ga je za roke, mu jih obdržala na mestu, »kje si bil ti?«

»Nisem mogel spati. Na sprehod sem šel. Preveč...«

Spustila je prijem. Odkril jo je.

»Asi vedel, da je Doré narisal Mohameda?«

Predstavljajte si, da je zgodovina težak voz, ki drvi po razmočenem makadamu. Domagoj se je sam sebi zdel kot naključni mimoidoči, ki ga je, nič hudega slutečega, kolo drvečega voza obrizgalo z blatom. Vso svojo energijo je vlagal v to, da bi se očistil. Da bi izpral madeže...

V sanjah se je znašel na tem vozu. Nihče ni imel vajeti v rokah, bezljal je v prazno, in kolesnice za njim so se spreminjale, če si jih opazoval. Ni bil sam. Ob njem sta sedela človeka. Na desni, zmešan, temen tip z očmi demona, mladi Friderik Niče, ki se je tolkel po prsih in krulil z nečloveškim glasom - Vse smeš! Vse smeš! Na levi pa posušeno, prastaro bitje ovito v belo brado, nepremični Lev Nikolajevič Tolstoj, ki je z ledenim pogledom motril njegov profil in strogo šepetal - Ničesar ne smeš! Ničesar ne smeš! Med njima ni opazil nobene razlike.

V roke ga je vzela slepa gospa, ga podržala v zrak in mu odvezala tuniko, da je soncu pokazal rit. Prihitel je droben možic s kovinsko palico v rokah in mu ožigosal desno ritnico s simbolom × - zlo je neizogibno, in levo ritnico s simbolom ☸ - zlo je nesprijemljivo. Nato ga je gospa zalučala pred divjajoči voz.

Zbudil se je s krikom. Mile ni bilo nikjer. Pobral se je iz vročičnih sanj in se lotil dela.

Na banki je vzel zajeten kredit (punca je noseča, oče v bolnišnici, se je zlagal), pri ameriški firmi zakupil domeno, najel strežnik na Švedskem, plačal oblikovalca iz

New Delhija in prevajalce jezikovne šole iz Dubaja, ki so mu tekst iz angleškega prevedli v paštunski, perzijski in arabski jezik. Spletno stran je za potrebe verodostojnosti ozaljšal s povezavami na slovenska ministrstva in z veliko zeleno pasico I FEEL sLOVEEnia. Oglaševal jo je na spletnih portalih v arabskem svetu, pisal nevladnim organizacijam, moledoval prostovoljce, naj tiskajo pripravljene letake in jih nosijo po podeželju, srečnemu naključju pa se je imel zahvaliti, da je njen naslov pristal tudi na večernem programu Al Jazeera.

»Slovenija je zagnala projekt, s katerim bi beguncem iz razdejanih afganistanske in iraške države omogočila dostojnejše življenje. Prvim pet tisočem prosilcev za azil nudi nastanitev, možnost zaposlitve in hitrejšo pot do pridobitve državljanstva. Glede na to, da je Slovenija članica Evropske unije, je ta ponudba vsekakor korak v pravo smer, kajne Rageh?«

»Seveda, Shahnaz, sploh v luči dejstva, da Slovenija v pisni izjavi očita vojaškim posegom v omenjeni državi nelegalno podlago in je ta projekt zastavila kot nekakšno moralno opravičilo za njeno soudeležbo. No, treba se je zavedati, da je Slovenija zelo majhna država in njeno mnenje v zahodnem svetu ne nosi velike teže, a ravno zaradi tega ji je treba priznati - hrabra, častna, dostojna poteza, vredna svetopisemskega Goljata. Več na www.welcometoslovenia.com.«

Čeprav je bil že naslednji večer objavljen silovit demanti predstavnika slovenskega zunanjega ministrstva, ki je zanikal resničnost takega projekta in

Sključil se je pred zaslon računalnika.

»Dolžan sem sebi...« je tiho rekel, »a se bojim, da sem že malo pozen.«

Ko je bral pošto, ga je namreč pretresalo spoznanje, da mu ne pišejo enoznačni trpini, nedolžni sužnji, ki jih je svet okoval z verigami, temveč mu pišejo ljudje. Ponosni ljudje, ki ne marajo za usmiljenje. Živeče usode, kompleksna bitja, ki so bila vržena v to kozmično žalostinko in se skušajo v njej znajti, kakor se pač zmorejo. Kako se je v njej znašel on? Gnan z impulzivno strastjo je poskušal nekaj storiti. Komu in zakaj? Kar se je še pred nekaj dnevi zdelo pravično, se mu je sedaj zazdelo kot norčevanje. Svet ni njegovo igrišče. Igrišče je samo zločincem. Kako hitro se lahko znajdeš na nasprotni strani... Postal ga je strah.

5

(grafit na ljubljanskih ulicah)

kapital - brez meja

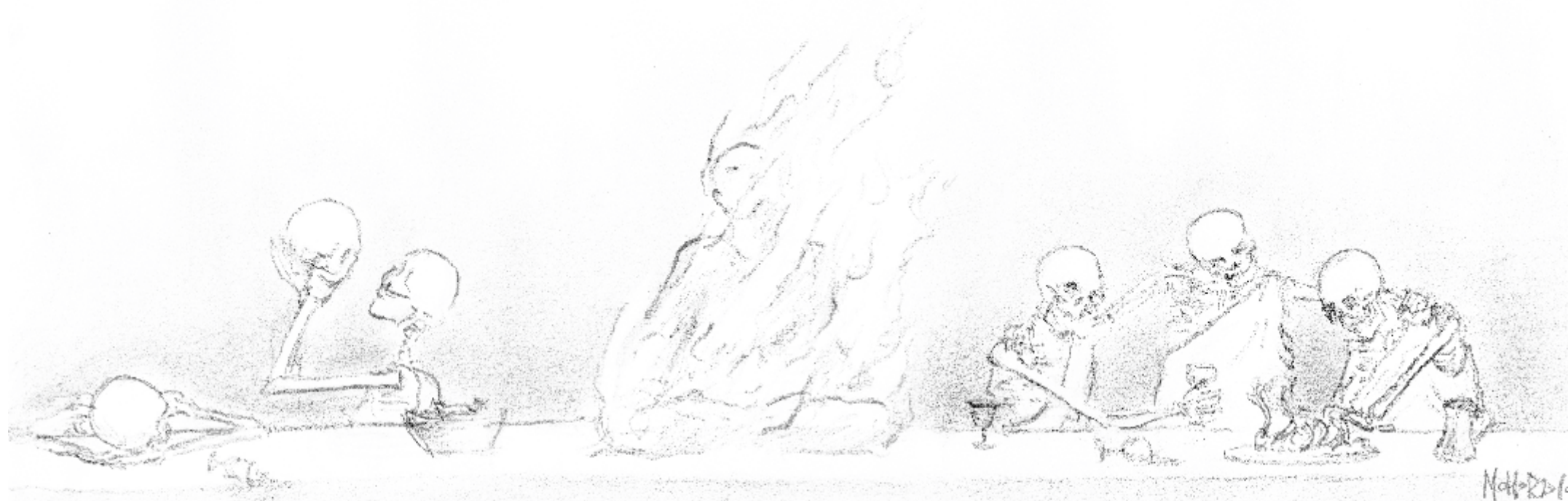
informacije - brez meja

duše - brez meja

telesa - omejena

(naslovna stran osrednjega slovenskega časnika)

PREIZKUŠNJA

okleval med oznako spletne strani kot neslane potegavščine ali kar kot dejanjem terorizma, uredništvo Al Jazeera pa se je opravičilo za pravično ihto enega od sodelavcev, ki da ni preveril vseh dejstev, se je Domagojev poštni nabiralnik pričel polniti z nepredstavljivo naglico.

Večere je preždel pred računalnikom in se utapljal v kaosu prošenj, pohval, tožb in groženj, od katerih je večino razumel le površno s pomočjo Google prevajalca. Mila je sicer s težavo brzdala svojo radovednost, a ga je vendarle pustila pri miru, saj ji je bil novi Domagoj, tih, umirjen, ožarjen z nekakšno ponižnostjo, ki je prej pri njem ni nikdar opazila, pravzaprav precej všeč. Domnevala je, da igra kakšno spletno pustolovščino, ali da je končno našel uteho v pornografiji.

Ni se zavedala, kako strašno je bil Domagoj sestradan smisla. Potreboval je osebni dialog s celim svetom, izčiščen posrednikov, da bi zmozel samega sebe umestiti v trenutek sedanjosti. Podobi sveta ni smel več pustiti, da bi postala zgodba. Nadomestiti jo je moralo življenje, razdrobljeno, kaotično, ki ga noben jezik ne bi mogel sploščiti v novico.

»Zgodovina mora požreti svoj rep, če se je hočemo odkrižati,« je rekel Mili.

Z žlico je zajemala sladoled in ga nosila v usta. Dvignila je obrvi.

»Lakomna usta ji zabašemo z njenimi začetki in počakamo, da se ji kost zatakne v grlu. Nato ji odremo kožo, nagačimo in postavimo v muzej.«

Skomignila je z rameni.

»Pojma nimam, o čem govoriš,« je dejala, kapljica sladoleda ji je spolzela po bradi.

»Dajmo jo ven, dajmo jo stran. Kdo jo rabi? Bodimo brez nje. Zakaj... Zakaj nas posiljuje s temi tragedijami? In kaj nam pove o človeštvu, ki jo je zmožno valjati po ustih, kot bi šlo za nedolžne trače? Kaj nam pove o človeku?«

Naveličano je zmajala z glavo.

»Kserkses, Cezar, kuga, Kan, potop, Leopold drugi, vulkan, Hitler, suša, Mao, Bush, cunami, HIV, mučilnice, Bashir... Nič se ne spremeni. Zakaj verjamemo v čas, če se nič ne spremeni?«

»Totalne neumnosti govoriš. Še vedno držiš pred seboj svet in čas in iz njiju načrtno izbiraš samo tiste stvari, ki ti pridejo prav, da se lahko bičaš z njimi. Če boš obsedeno iskal zlo, ga boš vedno našel.«

»Ali nisem dolžan...«

Prekinila ga je s krikom.

»Komu?!«

Hotel ji je pojasniti, da se zdaj bliža njenemu pogledu in odprl usta, a ga je ustavila s ploskim udarcem dlani ob mizo.

»Pokvaril si mi sladoled.«

Vstala je in odšla iz sobe. Za seboj zaloputnila z vrati.

Samostojna Slovenija se je znašla pred ... prek meje val priseljencev ... predstavnik vlade je povedal ... kot začasno rešitev nastanitev v azilnem domu ... v okviru mednarodnih pogodb in ustave ... prizadevanja oblasti ... na vprašanja o spletni strani ni želel ... prenatrpan ... pobegi, porast kriminala ... umirja strasti ... pomoč obljubile mednarodne organizacije ... poziv ljudstvu ... ali sploh še hočemo verjeti, v času, kjer je trpljenje vedno tuje, vedno pri sosedu, vedno nekje drugje in obenem tako domače, vedno pred našimi očmi, vedno v naših glavah, ali sploh še zmoremo verjeti v srečen konec?

(v kavarni)

Ostareli možak je stiskal pecelj, pazil, da mu rdeče vino ni pljusnilo čez rob in nagovarjal omizje.

»Imel sem ideale! Pa jih nimam več.«

Pogledi so se umaknili tako predrznemu posegu v brezoblični šum pogovora.

»Izgubil sem vero v ljudi. I-zgu-bil. Včasih... Včasih sem mislil, da je vse to le nevednost. Da je treba samo povedati, razkriti, razgrniti vso to bedo, vso to mizerijo... Da bodo ljudje vedeli. In ko bodo vedeli, ko se ne bodo imeli več kam skriti pred tem, kar je res, bo šlo na bolje. Kam pa, če ne na bolje? A sem se motil. Bridko, bridko motil. Ni bila nevednost. Bilo je zlo! Zlo, vam rečem! Vsem je bilo od pamtiveka jasno, jasno, prosojno, čisto jasno, da je sreča vedno kovana na račun nesreče, in da je človek na eni, ali pa pač na drugi strani. In ko se enkrat znajdeš na pravi strani, česa vse ne boš storil, da bi tam ostal! Razpihajte torej mehove, vam pravim, zakaj kovnice so vroče!«

»Ljudje so dobri! Samo strah jih je!« glas iz ozadja.

»Strah, strah!« je vzkliknil starec, »kaj ima srečen človek lepšega kot strah? Da ga ne bi z vseh koncev plašili, bi moral prevzeti odgovornost! Zato pa plane v naročje vsakega, ki mu grozi, zato pa pod kovtrom z naslodo posluša grmenje oblakov, da ga le strela ne bi vžgala! Kujte, vam pravim, kujte svojo srečo na kosteh!«

»Ah daj, oča, poberi se... Kdo te bo poslušal? Komaj minimalno vlečem, ti mi pa opletaš s srečo...«

»Kuj! Le kuj!«

(grafit na ljubljanskih ulicah)

kaj točno je globalnega v proletariatu belih moških?

(večerna poročila)

»Selimo se pred azilni dom, kjer se Mila Fajdiga pogovarja z gospodom Hamidijem, ki je sem prišel iz Afganistana.«

»Dober večer, dame in gospodje, pred vhodom v dom je z mano Yussuf Hamidi, ki je v Slovenijo prišel pred dvema tednoma. Mr. Hamidi, our viewers would like to hear your story.«

Upadel, bled obraz. Neurejena brada. Globoko pogreznjene krvave oči. Tresoč

ustnica. Šibkost.
»Help us. I come from Afghanistan. I am a human being. I was a prince at home. Family of the Shah. But then war came, and took everything from us. We are not against NATO, not against America, not against Slovenia. We heard that Slovenia will help us. But we cannot live like this. This is... Animal live better. We have no clean clothes, not enough bathrooms, not enough to eat, water is dirty, people are angry, fighting. We are in prison. Worse. I cannot live like this. Help us.«
»Gospod Hamidi pravi, da je bil princ, član kraljeve družine, da jim je vse vzela vojna, in da nima nič proti Natu, Ameriki in Sloveniji, ampak da so razmere nevzdržne, da je hujše kot v zaporu, pravi...«
Prekinilo jo je kričanje, kamera se je stresla, Yussufa je nekaj zadelo v glavo, da se je opotekel.
»Pred vhodom se zbirajo... O moj Bog...«
Kamera je bila uperjena v tla, kjer je ležala svinjska glava. Nato je približala Yussufov obraz, ki se je nečloveško spačil, s solzami v očeh zarjul od bolečine in pobegnil v notranjost. Iz daljave so se oglasile policijske sirene.
(posnetek na YouTube - tomokriz) (govor na shodu "Za našo Slovenijo" - Brane Zrim)
»Drage moje Slovenke, dragi moji Slovenci.« »Slovenci!«
...
»K nam so prišli po pomoč.« »Prišli so k nam!«
...
»In kakor se to rado zamolči - v vojnah, ki so jih pregnale z domov, smo sodelovali tudi mi, zato smo dolžni pomagati.« »Če bi šel kdo od nas iskat pomoč tja dol, kaj bi se zgodilo? Ob glavo bi bil!«
...
»To niso vprašanja kulturnih razlik, to so vprašanja ekonomskih razlik, ti ljudje so ostali brez vsega.« »Kdo je poslušal jok lačnih slovenskih otrok? Kdo vpitje opeharjenih slovenskih družin? Zdaj so nas pa polna ušesa, samo zato ker so ti ljudje druge barve!«
...
»Prosim vas, če imate doma prazno sobo, prazno garažo, če lahko kakorkoli pomagate, vsaj z dobro voljo, s spoštljivim odnosom, dajmo, rešimo upanje tem ljudem, ki niso prav ničesar krivi.« »Smo mi krivi, če tujega nočemo, svojega pa ne damo?!«
...
»Moledujem vas, ljudje božji, odprite svoja srca.« »Vrzimo jih ven in zaprimo meje!«
(grafit na ljubljanskih ulicah)
ironija zgodovine - kolonizatorje kolonizirajo koloniziranci
(sestane parlamentarne skupine, sestavljene za rešitev priseljenkega vprašanja)
»Dame in gospodje, vrag je vzel šalo. Javni prostor, polje naše oblasti, je popolnoma zbežljal iz vajeti razuma. Nahajamo se v kalnih vodah iracionalnega, po takih vodah pa je silno težko, skorajda nemogoče, pluti z jadri zakona. Brez moči smo proti agitatorjem, ki vsako družbeno nesoglasje izkoristijo za svojo agendo. Imamo pa odgovornost pred prihodnjimi rodovi. Vse preveč naših dedov nas je zapustilo z dediščino krvi. Mi tega ne nameravamo dopustiti.«
...
»Oči sveta so na nas. S temi ljudmi moramo ravnati dostojno, dokazati, da smo pravična družba. Toda kako se iztrgati iz objema destruktivnih ideologij, ki so, po zadnjih anketah, močno v porastu? Naše ljudstvo se čuti zapuščeno - svoboda mu očitno ne diši - in prevelik angažma vlade bo samo razpihal nevarne sentimente. Borci za pravice s svojimi humanitarnimi apeli ne dosežejo ničesar, kvečjemu nasprotno. Sam jih tako ali tako sumim, da so za bregom tiste preklete spletne strani. Oni ali pa domovinska frakcija. Morda študentje? Vsak ima od tega potencialen profit.«
...
»V ljudeh moramo vzbuditi sočutje. Zakon nam pri tem ne bo znal biti v pomoč. Kolega, prosim.«
»Potrebujemo dogodek. Na izbiro imamo dve možnosti. Ali pustimo nacionalistom, da njihove frustracije prerastejo v izgrede in upamo, da se bo, soočen s krutostjo podobe, tok javnega mnenja obrnil in zahteval pozitivne ukrepe... Ali pa dogodek, s pomočjo tajnih služb, insceniramo sami.«
(grafit na ljubljanskih ulicah)
ljubim te ... bodi moj človek
(večerni dnevnik)
Mila se je tresla pred kamero in z dlanmi krčevito stiskala mikrofon.
»Policisti so razgnali nestrpneže. Zdaj se drama dogaja v notranjosti doma, kamor nas ne spustijo. Moj prejšnji sogovornik, gospod Hamidi, je namreč v kuhinji zgrabil plinsko jeklenko in z vžigalnikom v roki grozi, da jo bo razstrelil, če mu ne prinesejo bencina, da se lahko zažge. Z mano je doktor Janežič, upravnik doma...« s telesom se je zasukala proti njemu, pogleda pa ji ni uspelo dvigniti. Zavzdihnila je, požrla cmok v grlu in pogreznila glavo.
»Drage gledalke, gledalci, jaz se opravičujem, ampak ne zmorem... Ne zmorem več.«
Vrgla je mikrofon po tleh in odšla iz kadra.

Domagoj jo je bodril, ko je jokala. Jo nežno božal po ramenih, ji gladil lase. Iskreno ji je šepetal, da je čudovit človek, da je prav storila, da bodo v prihodnosti države vodile izključno ženske. Da se bo svet spremenil in da nihče nima pravice zatrditi, na kakšen način. Da zgodovine ni moč zlorabiti za dobro in da krvave zgodbe ne bodo vladale večno. Da jo ljubi.
Ljubila sta se, kot bi izganjala demone.
Iz prepotenih rjuh strmela v temo. Zavesti sta se jima počasi selili v svet polvzročnih povezav. Groza, ki jo je občutila Mila, se je spajala z melodijo sna, okoli trupa ji je vstal begoten objem spokoja. Gromozanski mlini v Domagojevi glavi so se zavrteli v prazno.
V svoji otroški postelji je spal s kosmatim telesom odraslega človeka. Noge so mu visele prek roba in pošasti izpod nje so mu žgečkale podplate s praznimi obljubami. Po hiši so lomastili duhovi propadlih usod. Ustrahovali pajke. Prevračali pohištvo. Napovedal si nam vojno, Domagoj, in zdaj smo se prišli bojevat. Obrnjen v steno je čakal na škripanje kljuke. Vse se je zaostrilo, vsak čas bo, prostor se je osredotočal v trenutek in mrtve stvari so ga rotile naj vendar

vstane. Ravno mu je zmanjkalo poguma. Nikdar se še ni boril za lastno hišo. Odprl je oči. Ekran računalnika je seval v sobo blede luč. Odprt in prebrskan poštni nabiralnik. Z druge strani njen široko odprt pogled, uperjen naravnost vanj. Stala je med vrati.
»Povedal si mi v spanju. Ponosno, Domagoj. Tvojim rokam sem pustila, da so me božale. Tvojim krvavim... rokam.«
»Na mojih rokah je samo črnilo. S krvjo si jih vsak dan mažejo drugi,« ji je odgovoril.
Z golim telesom je stopila v svetlobo, v rokah je stiskala kuhinjski nož.
»Kaj boš?« je vprašal mirno.
»Iztegni jo.«
»Ne.«
»Iztegni jo, sicer ti odrežem jezik!«
Pomolil ji jo je. Približala se je, previdno, počasi kot pred zverjo. Pomislil je, da si je morda zaslužil... Bolje kazen kot krivda, ne? Kdo je že to rekel? Ali pa je bilo ravno obratno? Naše sence so višje od naših duš -
Zgrabila mu je zapestje.
»Na vsak način si hotel biti kriv nečesa resničnega, kajne?«
Hladno rezilo mu je počasi potisnila skozi odprto dlan.
»Na.«

AnaR.

A SENTENCE ON GUILTY PLEASURES

intense rushes push us together pulling us apart the mind slips divided the beauty of
a perfect moment collides with fearfulness then and again to desires of eternity as
a piece of art made of slow love flowing and suspended on a boat in venice
we roam the water labyrinth
on a stage of ecstatic excesses towards a new familiar destination embraced by knowledge of
experience we mind underlying foetal feelings of bent faiths though hours fuse in
arrested development of
moist entanglements and lost guilty pleasures.

REMOTE CONTROL

let's pretend we're tesla then, develop the field of electromagnetism,
alternate the current, change the electric power systems, the motor, electrical
distribution, demonstrate wireless communication and create discoveries of
groundbreaking importance to our selves.

be regarded as a mad poet, due to an eccentric personality, seemingly
unbelievable and sometimes bizarre claims.

let's pretend we're tesla then, measure magnetic fields, flux density,
induction, encourage the effect through wireless energy transfer, power in
electronic devices, robotics, remote control, radar and computer science.

be the inventor of radio, the world system, transmit electrical energy without
wires where the content is a parallel site with teleautomaton radiating cosmic
rays.

let's pretend we're tesla then, conduct radio wave experiments, prove that
earth is a conductor, devise the spark plug, conduct the earth through a set of
resonating spectrum peaks at the schumann residence.

be excited by lightning discharges in the cave, the space between the surface,
the limited dimensions which emit waves of resonant cavity.

a void naturally excited by electric currents in lightning where the
fundamental mode is a standing wave. one who monitors the global
temperature affects the variation. around low frequency and high intensity,
the peaks exhibit a spectral width on account of the damping of the respective
modes in the dissipative cavity which track global lightning activity.

on the way to explore celestial bodies, the discrete schumann resonance
excitations were linked to transient luminous effects, emissions of light and
very low frequency perturbations from electromagnetic pulse sources,
discharges of an underlying thunderstorm...

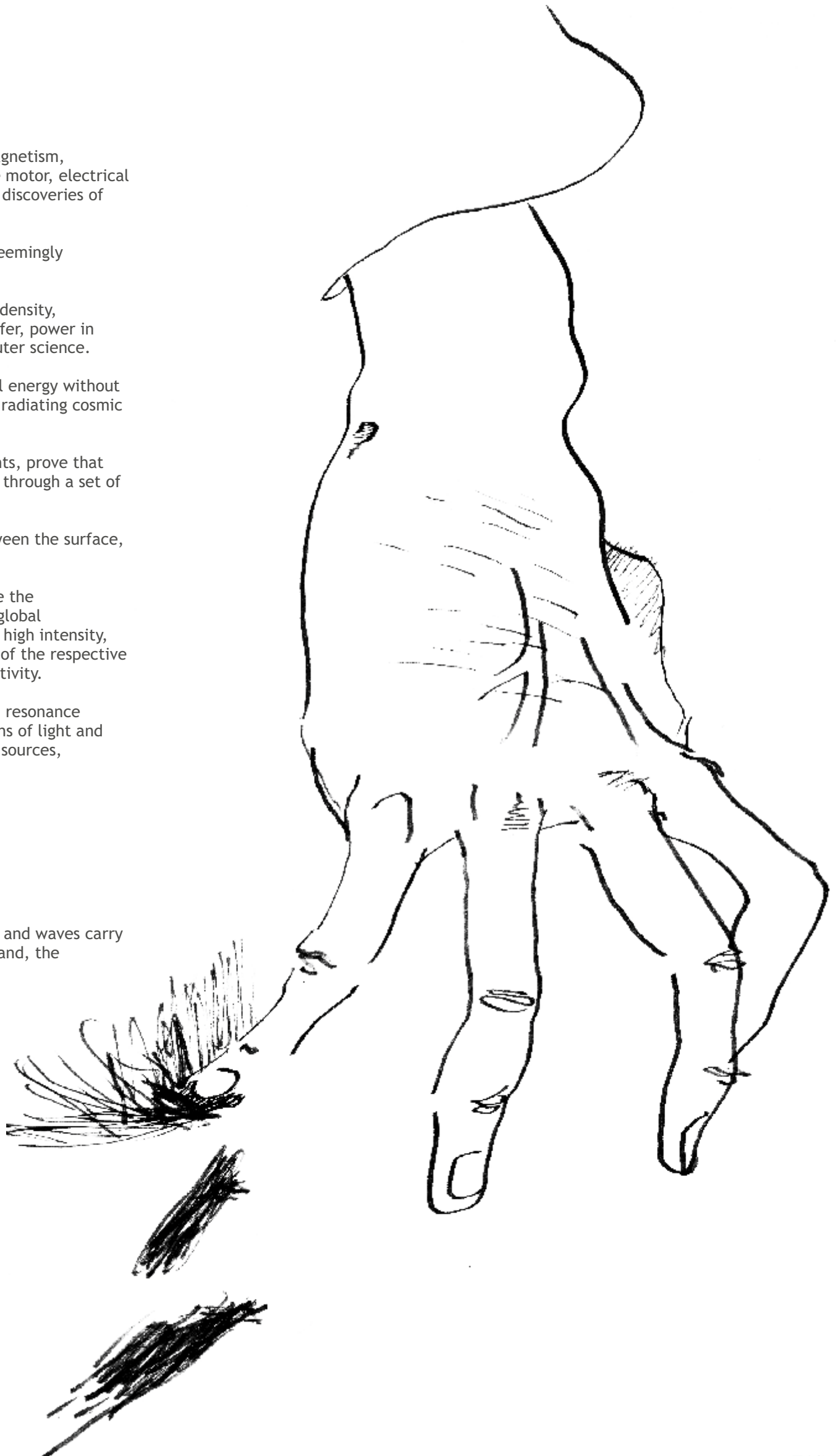
KOIBITO

potent as the strong savage solid bare rocks where the tritons and waves carry
the nights through the misty winds and burning wires on the sand, the
fisherman inhales the fire as a tribe's most impotent ritual.

SHADOWS SHEDDING LIGHT

i has this hand on face
the hand of realm
the face of days
this sliding hand over skin
i has this hand that synchs
in tune with the song
i has to have something

i has to remind of things i has
in times i feels the loss coming
i has this hand skin can feel
in times i's too far to touch

Alja žT or kar

DIE WELTANSCHAUUNG IST TOT

Na straniščnih vratih univerze sem prebral
mesto bo šuma in telesa fatalni gromovi.
Mi kot fantki iz črnih zgodovin.
Zbirali rjoveče potuhe, pribijali zarje,
križe odpihali. Fantek, pridi.
Pusti maskam sij in
bliskaj smeh v črnem.
Pozabil, zakaj sem prišel.
Pridi. Izpridi se vame.
Stopanja bodo levji gobci,
rjoveče zarje. Sanje pribite.
Naj molijo desno. Trkajo.
Mi pa, kam in kod se zaljubiti.
Velenje tehtajo v Kopru.
V rove sinjih sten. Kričat z vrhov.
Dixi. še vedno samo romantično.
Tesna obzorja. Ostala le križišča in premene.
Tesla migljiv. Semafor ni lampa.
Nisem od spomina, Jaz sem čekan.
Sem rekel. Jaz sem bukkake nasmeha.
Jaz sem lampa. Flika enega. Roj.
Potop sem primaknil v naročje
in sledil izsanjanim rafalom.
Razpredel zavozlani sij.
Vzel hipoteko na perpetuum mobile
in zasral vesolje. Prejel razglednico
iz časa. Ne iz kartona. Iz časa.
Gibljejo se résice obrnjenih ljubezni.
Migajo, fant moj. Mikajo.

ID

Pazi se moje nežnosti, era
ne pripadam in se ne upiram
božam da razžarjam mrtvo
ker bo živo ko te bodo odpeli
in razkrpali pošivane sinjine.

MOIRIN POLJUB

Izdelal si bom nove travnike,
jih posul s tihimi zaupljivimi rožami
nebo se bo smehljalo z nabitim srcem
in v sebi bom začutil klic
približanih dalj pozabljenih vrednosti
in volka ki ljubi s sinico v gobcu
spominjal ne bom na nič
zrcalil še ne nastale svetove in zrna
zrasla v drevje ki te približa zemlji bom,
in vsi iz ljubezni neizpeti molki
bom pobarvan na terasah ob morjih na gorah
pri bilki približan ob mravlji
ob levu pomirjen in srečen s plenilci
nad ptičem med raznoterostmi in temó
se bom svetil neopazno
to bo moj zadnji ampak d o l g r e s d o l g P P
med vsemi in med ničemer
molče se bom smehljaj in pel vednost
v svojem mehkem letu bom zmečkal vse
trde besede ki si jih bitja zasidrajo v
temna zavetišča svojih razočaranj
železo bom in zlate odkritosti mehkost žamet
poletnih mrakov in neizprosnost ki ljubi do kosti
vsi poljubi bom ki jih kdo je zatajil
vsa sonca zamolčana iz smešnega ponosa
kri bom v žilah nespoznanih
dobrih občutljivih in zasenčenih
daleč bom od vsake igre maščevanja
mečeval se bom za uro drugega
in ljubil njegove odzive ob iskri
ki je ne vidijo koprenaste oči te zemlje
in ne bo mi treba zvončkljati glasbe jezika
ki jo izpevam skozi svoje darove
da bi druge duše vedele da jih ljubim večno
ker sem tu za ta čudovit čas kot so tudi one.
Nevidno bom razžarjal hlad ki se širi
in vsakemu molče postal vrtinec toplotin.

S
E
L
P
L
E
S

Petr ako kol

BREZ DNA

Tvoje starše tikam.
Moj pes te ima raje kot mene.
Podrobno poznam vonj dlak pod tvojim popkom.
Z mojimi lasmi si redno zaupate skrivnosti.

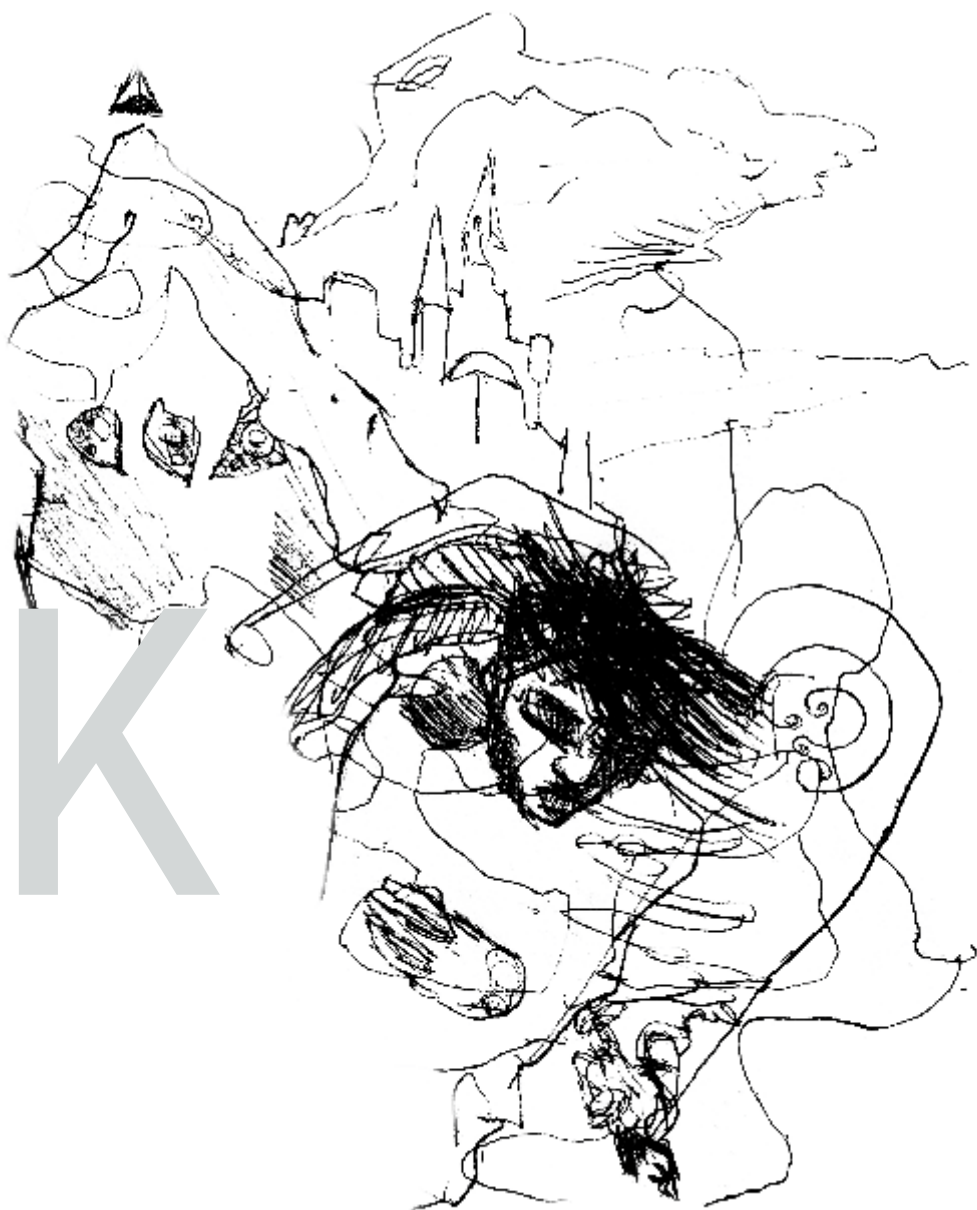
Tolikokrat sva si že izpovedala ljubezen,
da imajo besede odkrušene robove.

Samo upam lahko,
da je ta postelja brez dna

PONOČI SEM IMELA PESEM

Ponoči sem imela pesem.
Zaspala sem v njenem objemu.

Zjutraj me je pustila samo.
Psica.

Dejan oban

PASJEGLAVEC

Kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
primi se za besedo
& jo ustreli vame,
brez milosti,
čimprej me pokončaj,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
hitro se širim,
nepredstavljivo rapidno vlivam strup v žile,
skozi ulice napadam mimoidoče,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
dvigni denar z računa,
kupi veliko črno pištolo
& zadrdray pesem srebrnih nabojev,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
sem prašen pes,
zahrbtnen vlačugar,
rdeče prase,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
imam hudičeve oči,
zamolkel srd,
preklete dolg spomin,

kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
polno svežih ran jezdim v besedah,
polno raztrganih slik sestavljam v nov red,
polno še nerojenih kamikaz varujem v glavi,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
skrij povratno karto v molčanje,
sezuj si vroče noge,
zažgi rožnata očala,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
vse slišim,
vse vidim,
vsakogar najdem,
kaj čakaš,
nisem tvoj prijatelj,
ustreli.

OBLETNICA AGRARNE REFORME

(izsek)

Na poljskem iz zemlje vlečejo najdaljše šparglje na svetu,
merijo čez petnajst metrov,
sluzasti so
& popolnoma beli

Tibor HrsPa ndur

ETIDE ZA MOLJA V ŽARNICI

I.
Tema in luna in noč in ovce. To je nekoč bil svet. Tišina in sove in blejanje ovc
Zidovi med nami so tanki. Pronicljivi kot tvoja zavest
In je samo rana ali ta trenutek. Ki ga spustiš nekaj. Čisto skozse
Kot oblaki in hlad. In svežina na tvoji koži
Če bi videl. Kar vmes pozabiš
Nekdo zapoje proti Luni. In jezik: zvok trave, ki jo melje osel
Ali krik ovce v noč in potem tišina. Ena velika črna senca pride
Povoha rit drugi senci. Fotorealizem tud ne funkcionira
Kot bi se zgubljal. In sproti pozabljal. Nad vedno istim prepadom
Tri živali, ki v senci poslušajo šum tega penkala. In njihove osebnosti!
Luna, ki zažiga skoz oblake. Pada. Zlomljenega in obraza
Kot pastir se počutim. In mirno kot bi se zлил s črički in cesto
Tukaj ja. Kot bi se sproti pozabljal
In bit cesta in hiša in ti. Kot bacek, ki blekne v noč
Ali konj, ki svojo travo melje
Ne znam si pomagat. Vedno je nekaj kot nekaj kot
Ostani sam in tih in srečen v sebi. Ostani tukaj še malo. Ostani zunaj
Pusti, da te zebe. Poslušaj kako konji pulijo travo bolj samozavestno kot osli
Tiho in mirno v noči, ki te je sprejela. Zdaj že popolnoma vase
(Poustvari svojo dramo samo zase. Torej za vse)
Kot bi nekaj iz tebe sunkovito bežalo. Se pokazalo in izginlo. Nekdo
Nekaj neslišanega v teh rimah. Ostani!
Kot utrip in ritem sveta in ograja, ki žvončklja
Kako jasna in prepredvidljiva so stanovanja
Da je ta duh v meni. Kot nekdo drug. Prevzel. Prevzel
Muhe umirajo na lepljivih trakovih
(Gledam jih in ne vem kdo je not)
Kot da bi nekaj skrito v sebi, za sabo
Vedel, da je življenje obnovljivo
Skrito in varno. Da se vedno vrne kot muhe
On piše v kuhni. In okoli njegove search-lightke
Kroži nočni metulj kot njegova privatna vilinka
Ona pa samo buli v ogenj
Mogoče je tragedija. Ne vem. Mislim
Se dotikat drugih in ne vedet kaj povzročiš

Veliki nerazumljeni zajec. Ne vem ne od kod si. Ne kam greš
Kaj sploh vem. Če tega ne vem?
Ne vem

II.
In ni besede, ki bi jo pozabil in bi vse spremenila
Jaz rdeč ogorek proti nebu. Čudno mesto kjer se ne vidi več zvezd
Netopirjev, ki krožijo okoli lantern in lajanja besno proti vonju nekoga v temi
Ješ kot ogenj gori. Kar je noč tam zunaj. V tvoji glavi
Nadaljuješ kjer si ostal. Dispersit
Ljudje skriti po svojih hišah
In luna, ki jo mislim, da jo vidim samo jaz
Dela vreden ta zapis. Neke improvizacije
Kot da okoli njih tiho lebdi nekakšna absolutna neuničljivost
In zvezde in črički. Premirni, da bi v njih ostal
Kot je dih in isti zrak, ki ga dihamo
Luna in slečenost pred željo in -ami
Ali pritiska, ki vlada v hišah

Vibrira med zgodovino ljudi
Ona, ki je ogenj naredila
Samo strmi v ogenj sama
In luna, ki kot odčesnjena lobanja
Za vedno in vedno. Samo odmeva Krik
In stara hiša in svetloba, ki se v njeni koži kopa
Ovca proba. Zagrgra v noč
In nekje visoko
Letalo neslišno utripa
Ki ne more bit zvezda

III.
Mislim, da nima smisla kaj dosti več povedat
Tema je vsenaokrog in tišina in ničevost
Še zvezd ni, niti sveče ki bi prasketala
Niti tega približka, ki se pretvarja, da je bil edina rešitev

IV.
Tretjo noč je vse enako. Razen megle, ki se vleče čez pašnike
In ovce so že bolj pogumne. Bolj sprijaznjene. Vse je v redu
Se mi zdi. Razen če nas naše obsesije. Samo začasno zapustijo
Ob kakšnem starinskem kaminu. Kot nekdo, ki se pozabi nekje
Za urco al dve (in najde spomin po svoji daljni Ofeliji daljno zgubljeni v sebi)
Videt trenutek v enem trenutku. Se obnašat kot bi bil prvič. Kot pionir
Ker dejansko ne veš. Mogoče si vse skupaj že nekoč sanjal
In pozabil kot da bi sanjal. Hkrati naivno in z nekakšno ganljivo strogostjo
Igraš te besede. V hvalnico Principu. In vsakič znova planeš vase za oči
Skoz vase v:

Nekje v daljavi so zvoki gibajočih teles, ki jih nikoli ne bom razumel
Uživam v dejstvu, da zdaj mirujem
Kot ogenj. Kot nihče

V.
Mogoče pa backi ponoči kličejo luno in pride
Oblaki jo odprejo samo zate. Slina se ti cedi z ust. Dež mogoče
Ampak v vsakem primeru črički.
In ko zaide. Hiše slika
In strela nekje daleč
Udari

VI.
Nekaj sprašuješ. Gledaš ogenj. In življenje samo je odgovor
Ko greš in lulaš v temo. In mir tam zunaj. Je spomin, ki te nabere
Živčnost, ko se odcepiš in primeš za penkalo
Kako je blo bit človek tukaj brez luči? Tema in zvezde in zvoki
(V bistvu se knjiga naj ne bi nikoli končala: to je ideja)
Kaj je hiša? Kaj postelja potemtakem?

VII.
Ona ni obraz ali oblika njenega telesa. Čeprav je stroj, ki ga ne voziš
Odsotnost neke navade. Ki si ne zna pomagat drugače
Kot da čaka nate
Mogoče pa samo praznuje svojo uničljivost
V sklopu zahodne tradicije
In ta občutek je samo 1 % kar lahko čutiš
Če si butanski mojster lebdenja
Hočem vedet kje živiš. Tam so rože in tam so grobovi
Kaj so drevesa in travniki, če ljubiš 1500 km stran?
Moje solze suhe proti soncu
Oblečena v varnost kot v mirnost neke tihe etide
Or bounded in a nutshell. Kot pustiš sobo za sabo. Ali hišo in svet
Ko lebdiš. Ne veš da lebdiš. Samo tako miren si. Da te odnese
In sploh ne čutiš. Kako te odnese

VIII.
*»A la fin tu es las de ce monde ancien
Bergère ô tour Eiffel le troupeau des ponts bête ce matin«*

Končno vzletiš. Svoboda in sonce te oblije. Solza se dvigne, steče za šipo
Ljublančani na avionu lovijo ta občutek na svojo digitalno kamero
Dvigaš se. Zdaj si v zraku. Pritisk maš v ušesih. Počutiš se kot ob vnebovzetju
Ni več cest. Nič hiš. Samo obris gora. Barve oblečene v megle. Voda teče čez
okna. Čez tvoje oči
Vidiš samo še krilo stroja. Nosi te
Ostalo je modrina, ki so jo iskali renesančni mojstri
Zdaj si nad oblaki. In je itak vse eno. Vidiš črto. Lahko rečeš: obzorje

IX.
Čeprav si ravnokar vzletel. Bi najraje že pristal
Zunaj kamor gledajo vsi, ki ne berejo časopisov: POKOLI V UZBEKISTANU
KUPI MAČKO ZA MILIJON EVROV utihnejo. Postajaš hipersenzibilen
Skušaš se sprostiti. Ne mislit na preveč tam zunaj
Gore so gole. Težko dihaš, stopljen s tem strojem
Vsak tresljaj čutiš kot da je tvoje telo
Vsak ovinek. Zunaj »neskončno«. Ne preneseš. Zapreš. Moliš
Moliš edino molitev, ki jo znaš. Moliš pilotu. In človeškemu geniju
In sebi in usodi moliš. Da bi preživel
Strah te je, da bi umrl in nikoli končal svojih mojstrovín. Stevardesa te odreši
Prinese vodo. Stiskaš serveto. Razmišljaš kakšna je v primerjavi z oblaki

X.
So tako mirni, ker sploh ne vejo, da so?
Od spodaj je zemlja razdeljena. Na ljudi in njihove skrbi
Tukaj od zgoraj. Pa samo belo prehajanje
In občasne turbulence. In seveda ti je všeč
Če je vse to del tebe

CONA ŠESTEGA MOTORJA

I.
Divji svet prihodnosti
Vlaki, ki so ustavljali
Kr štrajkajo
Armade v solidarnosti
Brunetièreu
So vse vojaške enote na cestah
Vsi trgi pod kontrolo
Disidenti in tisti, ki preklinjajo takoj aretirani
Hodimo čez
Otroci preobraženi: fantki v vojake
Punčke v pridne punčke
Iz sodišča pod vodo
Kjer desni teroristi spuščeni iz zaporov sodelujejo z vlado
Streljajo protestnike
Njihova trupla se nabirajo na dnu

Ameriški vojaki jih razglašajo za teroriste
Postavljajo ograje
Jejo twixe
Delijo tajvance na bele in bolj bele
Povsod je blo isto
Trupla iz vojn
So vračali v slume
Odlagali v smetnjake
Pred kontejnerje
Pred restavracije in teatre
»Si bel al bolj bel?«

Dajem intervju ponavljam masko
Kako sem se preobrazu ko me je Eros razcotal
Dedoval zmožnost karkoli slabega z alkemično sintezo
Preobrazit v nekaj dobrega (kot kak faliran reper)
Na ravni emocij
Tako da to apliciram na vsako situacijo
Vlak šviga mimo
Umetnost ni rešitev
Barikade komaj možne
Sodišče je na vodi
Svoje vojake imamo, za trenutek
Je revolucija uspela
Po ulicah in cestah smo dejansko govorili med sabo
Debatirali o življenju
Dokler ni prišla policija in nas pregnala s tanki
Mnoge druge so podrli z majonezo

»Vera! Kje so moji sinovi? Jejo gnilo nevarnost?«
Kliče k molitvi skorumpiran duhovnik
»Tekma med tekmeci! Je to način kako so
In žicajo?«

II.
Marx je razlagal dva aspekta blaga
Rešitev je bila v drevesu, ki smo ga zasadili
Ko smo nasedli
Too delicate to fight
Too restricted to serve

V mestu sredi vojne
Kjer je paradoks vse razen
Da vsi igrajo za iste podtalne interese

Združeni
Enaki v bolečini
Enaki v trpljenju

Kako intenzivno smo se ljubli
Ko nismo vedli kaj bo
Jutri
In če bomo sploh živeli

Kjer je samo poljub proti metku
In na robu
In v solzah, ki ga zameglijo

Vlaki so in voda jih kopiči
Kako krhki smo. Kako mehki
In vsi v istem vagonu z živino
Tud mi, ki to beremo se čudimo
Kako se sosedje čudijo da so jih enačli v kokoši, žirafe in svinje
»Kaj takega!«

III.
Tom Kruz je dal intervju in šel spat
V svoj trejler

*Always persecuted by a clearly unachievable
fascist dream of greatness*

Rimbaud je pisal mami iz Etiopije
Za tople zokne
Kdo ve če jih je kdaj dobil

*Modrice mam in rane
Delam
Ne razmišljam o poeziji
Ves sem v vsem kar delam
Črn in rešen*

Eni so mi hotli pojest možgane
Drugi ohranit

(Njegova glava je rezala glave)

V mapi, ki je obstajala samo
Dokler jo je nekdo bral

IV.
Sanjal da so stari indijanci shekali unified field theory
Da maš stol nad močvirjem
Rakovice te gledajo
Sediš pripet s pisalnim strojem
Če nimaš idej se spustiš nazaj
Da te potopi in se malo utapljaš
Za inspiracijo

*Everything written communicated or pronounced as beautiful
risks of becoming a distraction
from the reality of current crimes ...*

KAJ LAHKO NEŽNOST? KAJ LAHKO SILA?

Vsi ti grobovi velikih portugalcev
Žalostni in krhki kot ljubezenska pisma najstnic

Na mizi kjer sva se jedla
Kjer se dela življenja

XXX

Give me a body to cry against
Give me tenderness and you'll give me form

The trembling of the hand
Against the frail window of the metro

This gaping hole which makes me write
This gaping hole between us

THE KISS AS A MEANS OF FURTHERING PEACE
OR JUST BABIES, OR JUST LIFE (ALI POLJUB
TRILJONPETSTOMILJARDIČTRITISOČPETSTOSEDEMI
NŠTIRIDESETIČ)

O tebi je sanjal Martin Luther King
Ko je rekel: Aj hed a drim
Zate so se borili partizani
Zaradi tebe je njihov boj imel smisel

Tvoj obraz in tvoji zobje
Renesansa sredi vojne
Tvoji spontani kodri
Sen Mirandolê

Joj, da bi imel tvoj obraz
Odtisnjen jasno kot fresko vedno vase
Da bi te lahko imel ves čas pred sabo
Da bi me iz čistega veselja
In zaradi žarjenja tvojih oči
Eksplodiralo v nasmeh
In ne bi našel besed
Ker bi preveč časa porabil za dihanje vmes

Tvoj vrat in tvoje prsi
Način kako dišiš in si vonj
Črta tvojih ušes in tvoji zobje malo zverinski
In tvoja polt temna kot materina dušica

Dragulj sredi blata
Nasmeh sredi vojne

Ker se te sploh ne rabim dotaknit
Da bi te ljubil
Čeprav. Navkljub. In tudi če
So oblaki in vojne in suženjstvo

Hej Mama!
Hvala ker si me rodila
Ljubim te
Verjetno je bolelo
Ampak se ne pomnim
Verjetno iz varnostnih razlogov
Ker na začetku ni besede
...
In ta pesem nima konca
Verjetno ker je življenje neuničljivo
»Čeprav je samo črta na kateri izgubljam stvari«
In je ∞ = neskončno
Čeprav je edino kar lahko vidimo samo način kako gledamo
Kako izgubljam neskončno

O ti gloriola!
Tvoja podoba se mi vrne
V tvojih očeh vidim življenje ki ob-ljublja večno

In Lepota ni samo strašnega znosni začetek
Ampak Začetek
Ki nam tako milo pusti
Da zatrajamo

7:31
Tvoje oči so stare kot svet
Dišiš pa kot novorojenček
Tvoj obraz je vesolje obrnjeno navzven
Dogaja se
Rojeva se kot supernova
Eksplodira vame
V slou moušnu
Ne morem je ujet
Raste in me srka vase
Ti si mi mantra
Sklanjam te
Ko me svet boli
Ko me hočejo razklat na dve osi
Mravljinci mi grejo
Naelektri me

6:12
V totalnem šusu sem samo zaradi tebe
Mogoče ne verjameš
Mogoče je še vedno prevelik kliše
Ker ne veš kdaj se je začelo
In ne veš kako se bo končalo
Torej nič ne veš, razen da čutiš čutiš čutiš
Kar je verjetno ∞
Preobrazbe kot edine konstante
In vsa kri in vojne so seveda strašne
Ampak svet in vesolje
Je večje od tebe

Tvoj obraz je razlog, da se smejim prazni steni
Že to, da si predstavljam, kako ti to bereš, je blagoslov
Ker si lahko predstavljam, kaj ti povzroči

Čeprav: kdo ve, kaj ti povzroči
Katerega dela tebe se dotikam
In to, da potem poslušáš Goreckija
Gledáš zvezde in nebo daleč nad Ljubljano
In pridejo netopirji in črički
In ne odpišeš
Mi na nek način pove, da sprejmeš to darilo popolnoma
In popolnoma vase

Bi te motlo, če bi ti rekel, da te ljubim?
Tudi če te ljubim bolj od neba ali kakšnega drevesa
Kot bi ljubil sebe?
In da pišem to sebi samo zate
Iz čistega veselja kot kak Brahmin 1500 pred štetjem
Ali Sufi, ki zapleše in je eno z zemljo in utripom neba
Da se razliva neizčrpno in brezplačno
Ker če pišem tebi, je drugače, kot če bi pisal milijonom
Vsake tolko se mi kr sama prestaviš za oči
Kot emblem kakšne Šamuramate

Človek pleše
Sam in gol proti svežini jutra
Ta občutek
Ko si se presrečal
Da bi karkoli sploh napisal
To popolno strmenje

4:34
Končno me primeš kot je od tega odvisno življenje
Moji prsti dišijo po tebi
Kot po meni ko sem bil otrok
Tvoj jezik je dolg in hrapav
Tvoje prsi so trde jagode, ki jih ne morem pojest
Tvoj vrat je eksplozija
Tvoja vulva je čvrsta in spolzka in gladka
Vmes zbiram verze
Mislim, da sem jih par pozabil
In stokaš
Kako lepo stokaš
Kako si vsa svoje telo
In vzdiháš: »O bog!«
Ker je dotik edina rešitev
In sonce razlito na naju
In vsi sosedi, ki naju lahko vidijo

Si poješ
Me božáš in mrmraš
»Naj traja, naj traja
Tudi če otroci v Afriki umirajo, naj traja«
In jočeš vmes
In hočeš še

5:15
Zajamem te
In si te nosim k ustom
Tvoje prste si nosim v usta
Tvoje oči
Tvoje lase

Zajameš mojo glavo kot kakšno sveto knjigo
In mi narahlo poljubiš lase
Kot pismo, ki je rešlo Dostojevskega pred smrtjo
Tvoja lica: mehko zlato
Strjen rumenjak sončnih žarkov
Ali žito prestreljeno v reko svetlobe
In nad njo zeleno nebo
Kot zelene nebjule tvojih oči
Sklenjene
Z mojimi

Dotaknem se te
In svet se rodi

Nadi našt efan čič

MINUTE ZA KIČ REKONTEKSTA

»Jesen je zavest.«

Enkrat si otrok, spoznavaš, vožnje na morje, opazuješ, stalno in polnovredno, tak svet, odrasle, navade življenja med obračanjem planeta, ženeš se in stiskaš k sebi vse, kar si opazil. Lahko bi me ti prizori tudi pokončali z enakomernim nebom, ampak počakajo pri sebi; morda spomini niso dovolj dober razlog, samo oglasijo se, kot da s tem potrdijo svojo odsotnost.

Jesen je. Odlašaj. Prihrani natolcevanja.

Nek fant ti reče, da je vse tiinjaz, najboljši možni svet, ampak se potem dela, da tega ni rekel in ti zakriči na uho: lmej se rada. In potem ti nek drug fant reče nekaj drugega enako neskromnega in se dela, da tega ni rekel in ti niti ničesar ne prišepne, samo gleda te z druge strani mize. (Obotavljal si se pri njihovih vratih.)

Pozabljam kontekste, praviš.

Pozneje ti nekdo govori kratke mesece, da zelo ljubi in misli tebe, pa mu to ne prepreči, da ti ne bi rekel, da hoče ideal in da to nisi ti. In se tokrat ti delaš, da tega ni rekel, ker bi se sicer on delal, da tega ni rekel. Ker sploh ne razumeš. Ideali - kaj je že to? So to soneti o mojih slabih straneh, ki si jih obljubil napisat, če bova ostala, kot se nama je zdelo, skupaj?

Rekontekstuiram?

(Kako razumet besede, če nikoli ne pomenijo tega, kar od njih pričakuješ. Besede, pripete kot listek s ceno na kožo stvari.)

Full of edges

Monstrous world

Denies my round presence.

*

Tudi ko prekineš robotost v stavku s popustljivim Naj traja, ti ne priznam, da se obtožujem samo zato, ker me ti obtožuješ. Ker zate naredim izjemo. Ker je to vsa romantika. Sploh čutiš to, ko sproti zaide k meni vsa ta romantika neprenehnega šundra mojih in tvojih muh, hib, nasilja dvojnosti, v nedoumljivost odpora tega v romantiko. Ker so ostale tiste besede zataknjena kost v grlu nekih trenutkov, ki so obnemeli pred tabo in postavili planete v obrat telesa, ki je tvoje, iz katerega kar naprej izhaja glas samotnega rečenja; sunkovitosti, s katero si rekel »rad bi bil navezan nate«, to ni cinizem.

Včasih so bile jeseni drugačne. Jesenski pogovori so delovali.

Čas milega vremena in naslednji hip topa telesa: kakšna jama je med tem; ne razumem, ampak počakam, kjer mislim, da je jama, počakam, kjer je votlo, ker se zgodi in sploh ni nenavadno, da vsake toliko točno tam s kom dočakam kakršnekoli sorte preblisk razumevanja, čeprav so to tisti trenutki, ki jih nihče ne rabi in obračunavajo s časom, igrajo se z mojo prevlado nad stanjem, ko pričakaš. Slišala sem, da je nostalgija nevarna, in zato morda razumem, zakaj me kdo prepriča, da ni čutil ničesar, samo zato, ker ne čuti ničesar. Počakam, da bo danes jasen (da ne rečem razumljiv) po tem; ko bom že zdavnaj bolj, kamor me nese, kamor nisem nameravala, čeprav vedno mislim, da je misel lahko nujna in preprosta in da ne krha same sebe s tem, da jo poskušam razumet:

Kot trgi neznancev kot rob zavetja kot trenutki pred ciljem kot zaljubljena na daleč kot zabubljena v tem pogledu;

sem poskušala vedet, kdo si. Kaj, če si samo dostop do tebe? Če si samo to in kar je že sproti, kar nedoumljivo vztraja, če korespondiram. In je to vsa romantika.

Okoli ust, pregnanih v indijansko poletje, se obrišem po poljubu, ko ne gledaš. In mrzel veter vdre. - Ker je jasno, da celo ti, zjutraj na balkonu, na eni strani oktober, na drugi nič posebnega, celo ta pubertetniška država, celo razdori prijateljstev in zakonov in pospravljanje sobe in časopisi, postlani kupi trupel kulture in celo gozd, morje v Trstu in toliko kože vmes in celo domovi in bog in bogovi, vse z obliko, vonjem, funkcijo, imenom. Da je vse kvečjemu tolažba za to, ko celo toliko kože vmes pa z njo ne moreš zajeti pričakovanja, si ne moreš prihraniti izgube nežnosti. Vsak dotik in vsaka razdalja sta kvečjemu tolažba nesoglasju mozaika. Tega, kar se dogaja še bližje in česar ne gre ustavit.

SamiaAl -Daghi stani

RAZBITA NAKLJUČJA

(izsek)

Bagdada ni ...

Stegujem svoje telo čez balkon,
da bi ga dosegel,
a nebo se premakne
in v glasni tišini sveta mi družbo dela
le kopica odpadlih listov (in kup dnevnih tegob),
nabranih na preddverju mojih nog.

(nedaleč stran se zaslišijo nepomembni kriki človeškega bitja).

Nebo žari,
medtem ko mi telo visi čez fužinski balkon,
kmalu bi se mi s konicami prstov uspelo dotakniti
daljnega Bagdada,
pa rdeče nebo nenadoma ponikne v zvezdnato noč.

Bagdad se je izgubil ...

(Naveličan gledanja v temno nebo,
si prižgem luč (preštevam krike praznih duš)
in čakam, da zjutraj
ponovno izbočim svoje telo v neskončnost ...)

JAZ NE ZNAM OBRAZA VIDET

na sredi sobe sedi
Kaos pošast
Sredi sobe
Moj glas

počasi prinesi puško
mehko zeleno pošast

nameri dobro in poglej čez mašinerijo
na koncu hladnega predora
čaka moj obraz

SLABOST

storil sem nepovratno
vrnil sem se k tebi
k tvoji kosmati žalosti
k tvoji otožni besedi:
ljubim te

požrl sem kaplje
nabrusil čelo
zaenkrat je v redu
Še zdaleč ni dovolj

za tvojo
lepo ostrino
za tvoj ugasnjen cigaret

kot cepec ki sledi kravi
nož ki gre pod rebra
tista pot
ki šteje svoje korake
tisti sveženj gat ki
sem jih opral za to

navzkriž štejem vse so krive
strgane brusnice
in
čokolada

KOLIBA

saj ni rekla zastonj da je dobrot
tista
ki naju loči
naj bo swinger pes limona
ne
skrivaj luči v temi, kalinka

REBRA6

ko polovica govori majkl džekson
druga afgan iraq iraq iran
slavuj tiran novo pesem žvižga
v teh neslavnih trenutkih gobeždanja
mislim nate

CAR

carico
in cesarično

eni mamo
drugi hčerično

podeseteril bom to cesarstvo

KRATKI

I.
udarec ob meso je prebudil valove
slapovi udarijo nazaj
pogled počepne
bog ostane zunaj

III.
v končni fazi pritisnem gumb
pridejo oblaki
poščijejo in grejo
drugam

na drugo stran 3. Sveta

oblegat neko drugo telo

OBIST

ne nosi mi strupa pod večer, morana
dok žarki še niso rekli zadnje, se smej
bi rada da nisem od tebe klan, vem
ker zmedel sem polja zmage
sesul praznovanje smrti
po bitki vsi veseli
jaz mrk, kot se le da
jaz razburljivec
zdrahar
lenuh, za vas
nabijte me na drevo, kot v čas neprišleprave
smejem se še za vas, in v te, morana
lepe barve imaš, ko se smeješ
ne morem da se ne bi smejal časti
ki se lima name
tudi ti se smeješ,
praying mantis you are
po fuku me poyeš

Glorij ana v eber

AFRIŠKI BOMBAŽ NA GRADBIŠČU

Berem:

Najamem sobo za daljše obdobje.

*Imam 2 delavca, ki delata v našem podjetju,
sta tiha, neproblematična in čista.*

Čista, tu sta, hitreje kot polit vosek, in njuna usta,
s prevodom umazanih sanj, sta, pod svojo kožo, tujca pusta,
tako se klati samo skrit črnc, zlepljenec 21. sten,
čas je prazen za šklepetalca na gradbišču Ljubljane,
čas je zaceljen, prečiščen človek kupuje žerjave.

Tu sta, prigovorjevalca zidov,
ko jima mraz razproda vse kvadrate telesa,
ju cigareta prime za roko,
odpelje za 1 meter in pride nazaj,
da sta še vedno tu
in mi zadiši po včerajšnji Afriki.
Zvijem se v topel bombaž in odgovorim:

*Hvala, soba je že zasedena,
v njej bivata 2 ideološka problema,
sta glasna, problematična in umazana.*

Michael Thomas T mast aren

JENNY

This is a wonderful patch, like the sun, our sun, which is kept away from the others
That it is all there will be
On the table of spring.
In our universe the center is younger.
You cannot turn to the lack of spin,

This is shade.
I think is shade. In shade I think.

Your monads will blast you with macular pumps.
In our vineyards our being, gloss on a young pause.
My eyes miss you, my body misses you as it misses its flesh.

{ }

I jack it in the car.
I preorder books for foreign markets and for the woman in my house
I paid for it.
Born to do so a volcano is born to be a volcano
A canary a canary
yet it has these pendants, if I choose to kiss them
Will the evil life differ across my stem, just as
Passion does plying for its lonesomeness
Such lonesomeness that execrates the seam in the parachute grass.
Flames that have to eat and find one another in the created flame
The source of baleen.

The contrails climb (go up) into the sky
The plane is there
The obvious goes up into the sky that blinks.
The ground sheds in that the park itself is a jungle
Feeling feeling feeling
Its vast bubble house
She becomes a girl
I become this page

ME

Delicate fibers burn and shift and bring up from.
Your tongue seeming.
Only to be concealed anew.
What was it that was everything and then faded away,
And passed through the world as its gaze upon us.

LOVE

I am very rich, and I am as preposterous
As I am rich, very
Very soon my sky for you will leap and face
The veil
And the veil is
And the forest front
The bailfire of
Detail is silent
Not becoming has become
That is their moan
Agnus Dei
There is an apocryphal story that it will not
Come from its way
A depth filled with water
Filled to the brim with water like a lover
Filled with her lover
You must remember to cover your lover
You must remember to cover your lover
With a blanket or sheet,
Cover him with your furniture womb, thronging
In a circle
Your ranks of pottage, your fruit's exile.
Kill me.
Stupefy the ex-premier
Of my recent country of inflections,
Or inanition in the ear to hear those that flee
Run with all that is fled, parade of God,
Wordless barley corn swept from the tapedeck,
A mundane dilation of the half open eye.
Hold your squashy pennants while I abrade when I
Hold your expirers
Me for her own,
Who as me
Who I am, progenitor and program
On the curvette of the TV.
Aisling through
With a cross,
It contains.
I take roofies
Flames go up I pass in the gondolet.
You cannot reach, console
Its roasting cannot impede its rising
I piss on you my flame
The three circles of Maya
Robes glowing behind garden doors,
On this earthly door
That opens before you, closes
After you
But
You dance, you dance like
A spinning token.
Opening through it,
You will
Open your shattered hole of
Of being
For all its love (and need of love)
Like a baby, an infant,
Lolling your circle against my mouth, I am carried
By a fresh light
And they eat the stars south
By you, the unsoundable sun
Torrents dry on my body
Humming my brocade
For profit. You return from my soul, we make love
And are gone.
To gold interleaves that trim the anterior with rigid down.
My face, self-effacing.
I am separated wine
Separated
From thirst
That is mine
That wine is mine
Motherhood is mine

Pism abral cev

EUCH DIE MACHT. UNS DIE NACHT
VAM MOČ. NAM NOČ

*

»Veliko neurejenih modrih misli.« Konfuzij

*

»Life is something that happens, when you're busy doing other things.«
John Lennon

*

»Norman Bates: You know what I think? I think that we're all in our private traps, clamped in them, and none of us can ever get out. We scratch and we claw, but only at the air, only at each other, and for all of it, we never budge an inch.

Marion Crane: Sometimes, we deliberately step into those traps.

Norman Bates: I was born into mine. I don't mind it anymore.

Marion Crane: Oh, but you should. You should mind it.

Norman Bates: Oh, I do [laughs], but I say I don't.«

Hitchcock: *Psycho*

*

»Alle Revolutionen haben bewiesen, dass sich vieles ändern lässt, nur nicht die Menschen.« (»Vse revolucije so pokazale, da je moč spremeniti marsikaj, le ljudi ne.«) Karl Marx

*

»Sovražim in ljubim. Čemu to počnem?« Katul

*

»(S)trast, to je: zavoljo življenja živeti. Vendar je znano, da vi živite za doživetje. Strast, to je samopozaba. A vam gre za samobogatenje. *C'est ça*. Pojma nimate, da je to zaničevanja vreden egoizem in da se boste z njim

nekega dne izkazali za sovražnika človeštva?«

»Ah, Clawdia, zakaj pa ne. Verjamem, da se človeškost prične tam, kjer negenijalni ljudje mislijo, da se konča.«

Clawdia Chauchat in Hans Castorp v *Čarobni gori* T. Manna

*

»Festival mora biti politični akt. In akt politične revolucije je teatraličen.«
Jacques Derrida o Antoninu Artaudu

*

»Slehera posamičnost, ki si hoče prisvojiti svojo samobitnost, svojo lastno bit-v-jeziku, in tako zavrača vsako indentiteto in vsako zapoved pripadnosti, je poglavitni sovražnik Države. Kjerkoli te posamičnosti miroljubno demonstrirajo svoje so-bivanje, bo Tiananmen in, prej ali slej, se bodo prikazali tanki.«
G. Agamben: *Robni zabisi h Komentarjem k Družbi spektakla*

*

»Fuck hate.« Bukowsky

*

»Vsi moramo imeti ideal, ki vodi tok naših akcij in zagotavlja izpolnitev neke vrste popolnoma nepomembno je, če je to vera, umetnost, znanost ali karkoli drugega, dokler služi dematerializaciji nasilja.« Nikola Tesla

*

»Do what you will this world's a fiction
And is made up of contradiction.« William Blake

*

»Konflikti so kul.« UP

*

»V svetu kulture, se novi totalitarizem manifestira natanko kot harmonizirajoči pluralizem, kjer najbolj kontradiktorna dela in resnice mirno sobivajo v brezbriznosti.« Herbert Marcuse: *Der Eindimensionale Mensch*

*

»I only know that he who forms a tie is lost. The germ of corruption has entered into his soul.« Joseph Conrad

*

»Humorist je, tako kot revolucionar, sprejemal brutalnost sveta in nanjo odgovarjal s še večjo brutalnostjo. Rezultat njegovega početja ni bilo spreminjanje sveta, nasprotno, naredil ga je znosnejšega, nasilje, potrebno za vsako revolucionarno akcijo pa spreminjal v smeh - in pri tem pobiral mastne vsote denarja.« Michel Houellebecq: *Možnost otoka*

*

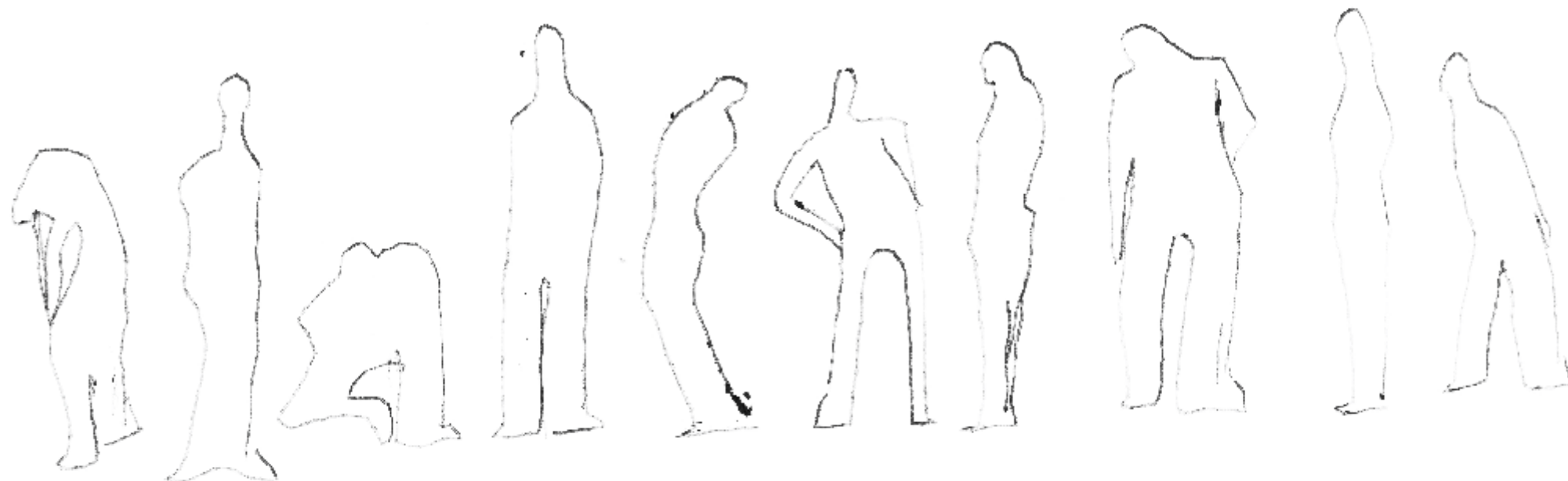
»Irony is the song of a prisoner who has learned to love his cage.«
David Foster Wallace

*

»Da lahko napišeš: »Si norec ali kaj, da jočeš za listjem v vetru?« si moral bit norec in jokati za listjem v vetru.« T

*

»Le v primeru radikalne razširitve njene definicije bo za umetnost in vse dejavnosti v zvezi z njo postalo možno ponuditi dokaze, da je ona danes edina evolucionarno-revolucionarna moč. Zgolj umetnost je zmožna razveljaviti zatirajoče učinke senilnega socialnega sistema z namenom zgraditi SOCIALNI ORGANIZEM KOT UMETNIŠKO DELO. Ta nadvse sodobna umetniška disciplina - socialna plastika/socialna arhitektura - bo plodovita le v primeru, da bo vsak živeči človek postal ustvarjalec, kipar ali arhitekt socialnega organizma.«
Joseph Beuys: *Energy Plan for the Western Man*

»Jedro strašljivega na vseh antiutopijah, ki jih imamo, je predstava nadzora v človeških rokah.« UP

*

»Nekateri vladatao svetu, drugi so svet.« Bernardo Soares: *Knjiga nemira*

*

»Control can never be a means to any practical end ... It can never be a means to anything but more control ... like junk ...« William Burroughs

*

»Pisanje je samo eden od načinov zapisa procesa, kako postat sam v sebi svet.« T

*

»Ko zapišem svoje misli, mi ne uidejo. To dejanje me opominja na mojo moč, ki jo vselej pozabljam. Učim se skladno s svojimi zaslužnjenimi mislimi. Težim zgolj k razumevanju nasprotja med mojo dušo in ničem.« Lautréamont

*

»The brain: what it is. Thinking: what it does. The former is a pattern in space. The latter - a pattern in time.« JBF

*

»Prispeli bomo do trenutka tolikšne samoodtujitve, da bomo lahko kot v negibnem spektaklu mirno opazovali svoje lastno uničenje.« W. Benjamin

*

»History doesn't repeat itself, but it does rhyme.« Mark Twain

*

»Poetry is news that stays news.« Ezra Pound

*

»Modernost se torej kaže kot zgodovina borbe za polnovrednost sedanjosti.« M. Calinescu

*

»Ni zanesljivih virov, so le prepričljivi viri.« UP

*

»Sleherno delo, ki tekmuje s suženjskim delom, mora sprejeti ekonomske pogoje suženjskega dela.« Norbert Wiener: *The Human Use of Human Beings*

*

»Mislimo, da vemo ...« Jasmin B. Frelih: *Göbekli Tepe*

*

»They are not to question why, they are not to reason why, there are to do and die.« (Iz antične mistične neznane indijske knjige)

*

»Umetnost, ki se hoče enačiti z življenjem, potrebuje vsaj eno življenje, da se realizira.« T

*

»Aesthetics is for me like what ornithology must be like for birds.« Barnett Newman

*

»Umetnik ni nikoli popolnoma destruktiven, že samo oblikovanje lepe besedne zveze, harmoničnega stavka pomeni etično - to je zveza med pisateljem in bralcem. Vse estetsko vsebuje etično.« Jean Genet: *Moja revščina je angelska*, Playboy intervju 1964

*

»The story teller needs to pretend to know in order to know. The tragedy of touch. Of coming together and coming apart.« T

*

»Les extrémités se touchent« Pascal

*

»Prenesi svoj zločin« Šalamun: *Arena*

*

»Our side no longer has to go on apologizing; while the other side had better start soon.« Slavoj Žižek

*

»Vsaka omejitev je vidna pot v nevidno neskončnost.« F. Pessoa

*

»Es gibt Grenzen, über die hinaus Schwachsinn unterbunden werden sollte.« Heinrich Böll

*

Sesul se bom

*

»See! Moby Dick seeks thee not. It is thou, thou, that madly seekest him!« Melville

*

Bücher rieuchen gut.

*

»Vsa misel žari met kock.« Mallarmé

*

»Poezija mora biti nekaj, kar se naj ne bi nikoli povedalo.« T

*

»Lepo rečemo, ko nimamo druge besede. Za umetnost. Česar - v umetnosti - ne moremo prenesti, temu rečemo lepo.« Herta Müller

*

»Tako globoko smo potopljeni v besede, da postajajo nepotrebne.« M. Blanchot

*

»Če ne bi pljunil v svoje roke, da obrne vitel, ne bi opazil tega dečka mojih let. Od te kretnje, ki jo delajo delavci, se mi je tako zavrtelo, da sem mislil, da bom v prostem padu padel do obdobja - ali predela mene samega - ki je že dolgo pozabljeno. Moje srce se je prebudilo, moje telo je naenkrat oživel. Z noro hitrostjo in natančnostjo sem zaznal fanta: njegovo kretnjo, lase, napetost križa, njegovo usločenost, vrtiljak, na katerem je delal, in njegovo gibanje in glasbo, sejem, mesto Anvers, v katerem je vse to bilo, Zemljo, ki se je previdno vrtela, Vesolje, ki je čuvalo tako dragocen tovor, in sebe samega v tem, prestrašenega od posestvovanja sveta in spoznanja, da ga imam v lasti.« Jean Genet: *Dnevnik lopova*

